БЪРБА®

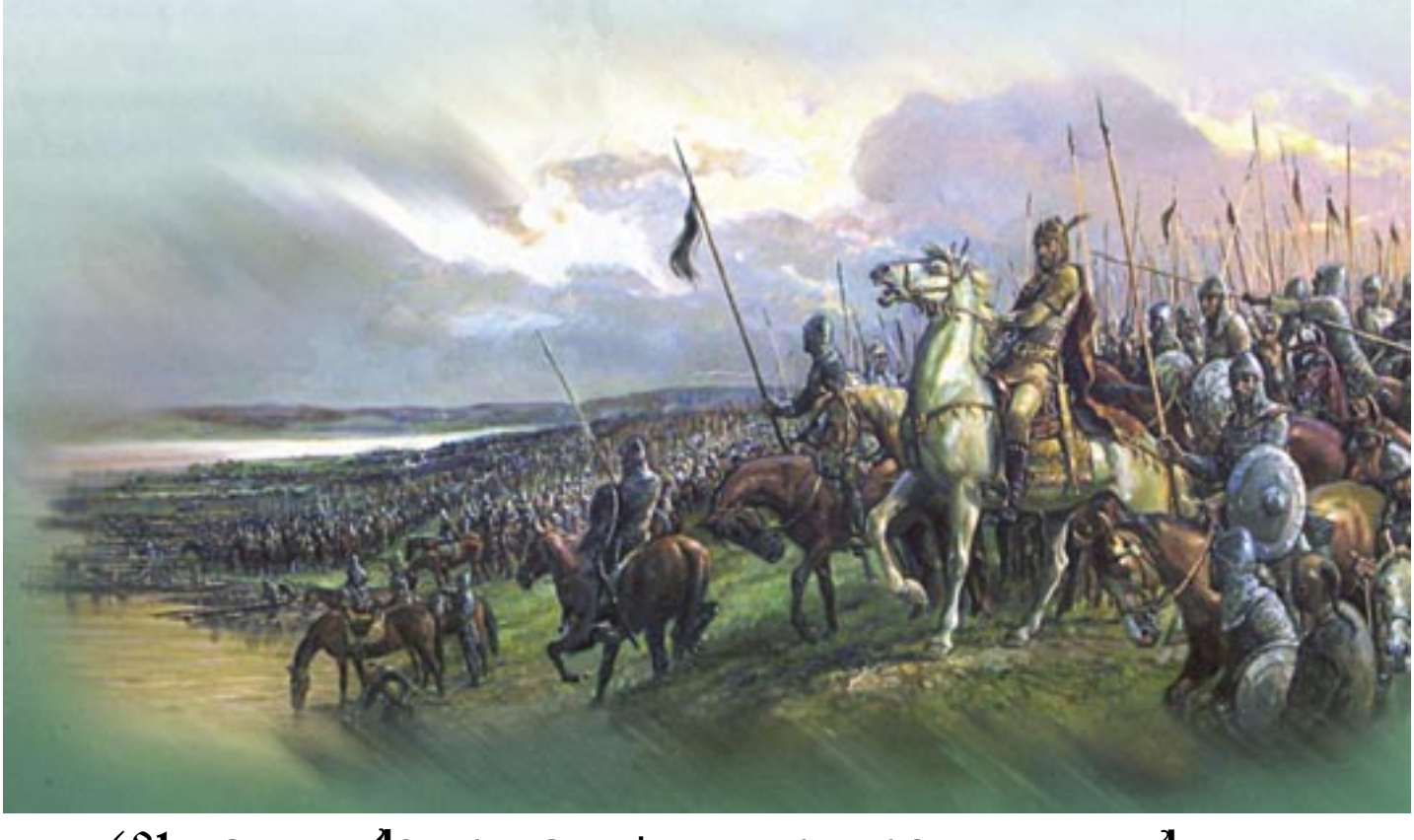

681 година. Аспаруховитѣ българи преминаватъ Дунава

BORBA ®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
NOVEMBER, 2006

БОРБА BORBA

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com; bnfront.hit.bg

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основатель
+Д-ръ Георги Паприковъ – редакторъ

Редактира комитетъ

Година 55, брой 6 Книжка сто шестдесет и осма Ноември 2006

Президентски избори 2006 година

На 22 октомври 2006 г., както е известно, въ България се проведоха избори за президентъ на Републиката. Тѣ бѣха предшествани отъ засилена пропагандна дейность отъ страна на политическитѣ субекти и прогнозна отъ агенциитѣ за проучване на общественото мнение, политолози, социолози, политици и общественици. Това предизборно раздвижване открехна завесата на обществената политическа нагласа и отношението на отдѣлнитѣ групи граждани къмъ политическата класа и къмъ отправянитѣ отъ нея послания. Тѣ не бѣха нови. Периодично се повтаряха въ продължение на 17 преходни години преди всѣки изборъ, при което управленскиятъ жезълъ съ помощьта на върховния суверенъ – народа, се прехвърляше отъ ржце въ ржце. Тѣзи години извадиха на показъ неподготвеностьта и безотговорностьта на политическитѣ сили – партии, които я консумираха и които показаха неразбиране на изискванията на новото време. Показаха тѣхната некомпетентность да отговорятъ на дневния редъ на хората въ процеса на демократичнитѣ преобразувания. Въ процеса, въ който се рушатъ устоитѣ на загниващия строй, кой знае защо наричанъ "система". Това неразбиране и некомпетентность доведе до хаосъ общественитѣ отношения и до разруха елементарнитѣ норми, необходими за нормаленъ икономически животъ. Очерта се процесъ, закодиранъ отъ архитектитѣ на прехода въ самия него, който доведе до разпадъ икономиката на публичния общественъ секторъ, до продънени финанси, оставени въ наследство отъ "презрѣлия социализъмъ", до празнитѣ каси на социалнитѣ и осигурителнитѣ фондове. Стресира се дългосрочно съзнанието на гражданитѣ. Даде се възможность на личната и организирана престжпность да набере скорость до степень, оказваща решаваща роля за развитието на икономиката, а оттамъ и до политическата зависимость отъ нея. Слабата власть стана предпоставка корупцията да се развихри въ цѣлата управленческа система по вертикалата и хоризонталата. Хиляди граждани бѣха изхвърлени на борсата на труда отъ порочното раздържавяване. Въ резултатъ на всичко това девалвира обществениятъ и личниятъ моралъ.

На стр. 3

Предновогодишно ОБРЪЩЕНИЕ на Президиума на БНФ, Инк., къмъ съидейницитѣ, съмишленицитѣ, симпатизантитѣ и читателитѣ на сп. "Борба"

Драги приятели,

Изминаха 59 години отъ създаването на Българския националенъ фронтъ.

Време, презъ което той издържа провѣрката на живота, и време, достатъчно съ дѣла да докаже преданостьта си къмъ нашето Отечество България, къмъ болкитѣ и въжделенията на своя народъ. Голѣма часть отъ това време премина въ борба срещу комунистическото антибългарско управление на Родината ни. Преди 17 години то бѣше принудено да се отстрани отъ влстьта подъ напора на срива, преминалъ презъ цѣлия така нареченъ социалистически лагеръ. Съ този актъ следъ 45-годишно абсолютно диктаторско, насилническо и терористично управление комунизмътъ и неговитѣ преторианци – българскитѣ комунисти, бѣха поставени на колѣне, бѣха повалени, но не и заклеймени и справедливо възмездени за убийствата безъ сѫдъ и присѫда, за репресиитѣ и геноцида къмъ своя народъ въ изпълнение на чужди на България и българския народъ интереси. Тогава, още презъ 1989 г., ние предупреждавахме за неговия вълчи нравъ. Да не се вѣрва на миловидния му образъ, който прие, на примиренчество и съглашателство, защото това сѫ познати намъ прийоми при буря да се снишава и следъ преминаването ѝ да показва съ нова ярость и сила още кървавитѣ си зѫби. Никой не обърна внимание на предупреждението ни или ако обърна, се отнесе съ пренебрежение и ги отмина въ движение.

Времето потвърди, че предупрежденията ни сѫ били основателни и сѫ имали решаващо значение за бѫдещето на демократична България.

Днесъ неокомунизмътъ съ нови срѣдства, подъ маската на демократъ, хищно поглежда къмъ заграбване на цѣлата власть. Завзелъ я, ние отново предупреждаваме – не ни чака нищо добро. Затова е необходимо да покажемъ зрѣлость и умение, сила и воля и съ демократичното орѫжие, което конституцията ни дава – **изборностьта**, да преградимъ пѫтя имъ къмъ властьта.

Българскиятъ националенъ фронтъ, Инк., не е отстѫпилъ и нѣма да отстѫпи отъ справедливата борба срещу комунистическитѣ напъни къмъ овладѣване на властьта. Той ще подкрепи народа въ усилията му да извоюва по-добъръ животъ за себе си и за своитѣ дѣца и ще се включи въ общонационалния повикъ: **За комунизма да се говори само въ минало време**.

Нека 2007 година да бѫде годината, въ която единни, съ вѣра въ бѫдещето ще кажемъ своето окончателно НЕ на комунизма въ българския политически животъ и ДА на националното единение и икономическия напредъкъ въ общото семейство на демократичнитѣ, свободни народи.

Съ обичъ къмъ народа, до сетенъ дъхъ **за България**.

Успѣшна 2007 година!

Президиумъ на БНФ, Инк.

Отъ стр. 1

Неефективното ръководене на здравеопазването, експерименталното обучение въ срѣднитѣ и висшитѣ учебни заведения, повѣрено въ ръцетѣ не на специалисти, а на партийни активисти, даде своитѣ отрицателни обществени дивиденти. Въ резултатъ на всичко това обикновеният гражданинъ бѣ доведенъ до кръстопътя на безизходицата, на който го виждаме да стои и днесъ, безпомощенъ, съ блуждаещъ погледъ, наблюдаващъ приждащитѣ все нови и нови себеподобни. Той е парализиранъ за действия и чака нѣкой да му подаде ръка, да му помогне, да го поведе къмъ преодолѣване на безтегловностьта, въ която е изпадналъ и за която основната причина е самиятъ той, но което трудно съзнава, а осъзналъ го, трудно признава. Така изчерпалъ сили, той става обектъ на манипулация отъ страна на политически търговци, които отъ издигнатитѣ си трибуни сѣятъ обещания за благополучие, което и самото сказание за рая небесенъ не обещава. Тогава се случва фаталното! Фатално затова, защото се завихря единъ огроменъ по обемъ и съдържание търгъ, въ който се купуватъ съвести съ обещания за неосъществимъ изходъ, който въ момента убѣгва както отъ погледа имъ, така и отъ трезвата имъ мисъль. Тогава подъ напора на общата психоза за самосъхранение множеството на кръстопътя се раздвижва. Политическитѣ търгаши го групиратъ и противопоставятъ едни на други, по който начинъ, тръгнало по пътя на противопоставянето, разединено, множеството вече е плячка на политически страсти и става сепараторъ на партизанстващи политикани. Изстискали го чрезъ избирателния му гласъ, търговцитѣ на съвести отново го изоставятъ, забравили блаженствата, съ които сѫ го подкупили. Така кръгътъ се затваря, за да се потвърди максимата, че всѣки край е начало, и се започва новиятъ политически кръговратъ. Тукъ нѣкой ще каже: "Е, и?!" Нашиятъ отговоръ е: "Въ единението е силата! Не се поддавай на временни настроения! Твоята сила е въ твоето право да живѣешъ като независимъ, свободенъ гражданинъ въ собствената си родина и тази свобода и независимость сѫ въ твоитѣ ръце."

Какво всѫщность показаха въ числа двата тура на отминалитѣ президентски избори?

Нѣколко са акцентитѣ, на които задължително трѣбва да се обърне особено внимание.

– Отъ записанитѣ граждани, имащи право на гласъ въ избирателнитѣ списъци, предъ избирателнитѣ урни да гласуватъ се явиха и при двата тура по-малко отъ половината. При първия туръ 2 850 297 души, а при втория – 2 643 458 души.

Отказаха да гласуватъ при първия туръ 3 595 788 избиратели, а при втория – 3 802 627. Съ негласуването си тѣ сѫ изразили неодобрението си за участницитѣ въ кандидатпрезидентската надпревара и че въ никого отъ тѣхъ не сѫ припознали своя президентъ, на когото биха гласували довѣрие да ги представлява. За нѣкои отъ негласувалитѣ мотивацията е и тази, че изборитѣ сѫ предрешени и не желаятъ да легитимиратъ този изборенъ фарсъ. Грешно е да се смѣта, че негласуването е липса на отношение къмъ проблемитѣ или лицата, поставени за изборъ. Това е явно изразенъ протестъ къмъ целитѣ, които си поставятъ изборнитѣ проблеми и съответно несъгласие съ провежданата политика отъ партиитѣ и организациитѣ, издигнали кандидатуритѣ на опредѣлени личности. Че това е така показва намалената съ 200 хиляди гласа политическа активность на втория туръ (вижъ таблици 1, трета графа и за двата тура).

– Увеличаване на избирателната активность на българскитѣ граждани отъ турски произходъ, гласували въ Република Турция при втория туръ на изборитѣ съ 20 хиляди (при първия туръ 30 хиляди, при втория – 50 хиляди).

– Подкрепата, получена отъ г-нъ Първановъ въ смесенитѣ българо-турски региони отъ гражданитѣ отъ турски произходъ на територията на България, която се изразява въ шестцифрено число (общо 400 хиляди гласа).

– Подкрепата, получена от г-нъ Първановъ отъ българскитѣ граждани отъ ромски произходъ, живѣещи на територията на страната, въ размеръ на надъ 500 хиляди гласа.

Това е сериозенъ контингентъ на българи отъ чуждъ произходъ – близо 1 милионъ гласове, които се вливатъ въ изборния активъ на г-нъ Първановъ, освенъ подкрепящитѣ го лѣви политически сили, на които той, преди да получи първия си президентски мандатъ, бѣше представитель и чиято активность се изразява въ шестцифрено число къмъ момента на изборитѣ.

– На втория туръ г-нъ Първановъ запази преднината си предъ г-нъ Сидеровъ съ около 1 милионъ гласа и прибави къмъ тѣхъ още около 300 хиляди, които гласове до голѣма степень бѣха тѣзи на партии и организации, които не бѣха издигнали свой кандидатъ за президентъ и при първия туръ бѣха подкрепили единъ отъ кандидатитѣ на некласиралитѣ се за втори туръ кандидати. Трудно е да се опредѣли тѣхното политическо пристрастие – лѣво, центъръ или дѣсно, защото самото това разграничение като че ли загуби своитѣ разграничителни параметри. Напримѣръ г-нъ Първановъ бѣше подкрепенъ отъ Национално движение Симеонъ Втори съ около 60% отъ гласувалитѣ негови членове, а отъ нѣкои проучвания – и съ 70%. Отъ ГЕРБ – бѫдещата партия на г-нъ Бойко Борисовъ, която се смѣта за партия на бѫдещето, около 55-60 процента сѫщо сѫ подкрепили г-нъ Първановъ и при двата тура, безъ да се смѣта, че гравитиратъ къмъ лѣвицата. Не сѫ безъ значение и гласоветѣ на гласувалитѣ по партийна линия граждани за нѣкой отъ отпадналитѣ за втория туръ кандидатъ-президенти. И въпрѣки това г-нъ Първановъ не може да събере поне една трета отъ гласоветѣ на българскитѣ граждани въ своя подкрепа. Еуфорията отъ страна на неговитѣ привърженици – отъ лѣвицата – е пресилена.

– Излѣзлиятъ на второ мѣсто и участващъ въ балотажа като кандидатъ-президентъ г-нъ Сидеровъ събра гласоветѣ не на екстремиститѣ, както пропагандата на блока срещу него би искала да го представи. За него гласуваха, ще гласуватъ и ще подкрепятъ партията му онѣзи граждани, които политическата върхушка въ продължение на 17 години съзнателно постави подъ чертата на политическия животъ. Това не е случайно, защото въ изминалитѣ преходни години преходътъ се изрази въ това, че икономическата мощь на комунистическата държава се трансформира въ такава на нейния елитъ и политическата власть, която формално комуниститѣ предадоха, остана непромѣнена.

Кой и какъ рѫководеше този процесъ тукъ не е мѣстото да се обсѫжда. Фактъ е обече, че поставениятъ въ тѣзи години на колене бѣше българскиятъ народъ, което той разбра и съ отрицателния си вотъ къмъ управляващитѣ показа, че се събужда и изправя, за да поеме сѫдбинитѣ си действително въ свои рѫце.

БОРБА

Таблица 1

Първи туръ на президентскитѣ избори 2006 г. (общъ брой на избирателитѣ по избирателни списъци – гласували и негласували)

Общъ брой на гражданитѣ, включени въ избирателнитѣ списъци	Гласували	%	Негласували (бойкотирали)	%	Забележка
1	2	3	4	5	6
6 446 085	2 850 297	44	3 595 788	56	Сведения, подадени отъ Централната избирателна комисия

Таблица 2

Първи туръ на президентскитѣ избори 2006 г. (гласували граждани за опредѣленъ кандидатъ-президентъ, въ проценти отъ гласувалитѣ граждани и отъ общия брой граждани, включени въ избирателнитѣ списъци)

№ по редъ	Име и презиме на кандидатъ-президента	Гласували за кандидатъ-президента	Въ процентъ отъ гласувалитѣ граждани	Въ процентъ отъ общия брой на гражданитѣ, включени въ избирателнитѣ списъци
1	2	3	4	5
1	Георги Първановъ	1 780 119	62,453	27,615
2	Воленъ Сидеровъ	597 175	20,951	9,264
3	Недѣлчо Бероновъ	270 267	9,482	4,192
4	Георги Марковъ	75 392	2,645	1,169
5	Петъръ Беронъ	21 901	0,768	0,340
6	Григоръ Велевъ	19 905	0,698	0,508
7	Любенъ Петровъ	14 337	0,503	0,222

Забележки: Сведенията са подадени отъ Централната избирателна комисия, безъ тѣзи по т. 5. Различията въ броя на гласувалитѣ и процентитѣ идватъ отъ това, че има недействителни бюлетини, които не сѫ взети подъ внимание въ таблицата. Също така и корекциитѣ, нанесени отъ ЦИК следъ окончателно полученитѣ резутлати.

Таблица 3

Втори туръ на президентскитѣ избори 2006 г. (общъ брой на избирателитѣ по избирателни списъци – гласували и негласували)

Общъ брой на гражданитѣ, включени въ избирателнитѣ списъци	Гласували	%	Негласували (бойкотирали)	%	Забележка
1	2	3	4	5	6
6 446 085	2 643 458	41	3 802 627	59	Даннитѣ сѫ на база избирателни списъци отъ първия туръ

Таблица 4

Втори туръ на президентскитѣ избори (гласували граждани за опредѣленъ кандидатъ-президентъ, въ проценти отъ гласувалитѣ граждани и отъ общия брой граждани, включени въ избирателнитѣ списъци)

№	Име и презиме на кандидатъ-президента	Гласували за кандидатъ-президента	Въ проценти отъ гласувалитѣ граждани	Въ проценти отъ общия брой на гражданитѣ, включени въ избирателнитѣ списъци
1	2	3	4	5
1	Георги Първановъ	2 030 710	75,93	31,50
2	Воленъ Сидеровъ	643 876	24,07	9,99

Забележки: Процентитѣ сѫ закрѫглени къмъ стотици следъ десетичната точка. Сведенията сѫ следъ 99,11% обработени отъ ЦИК протоколи на секционнитѣ комисии. Различията въ гласувалитѣ граждани и процентитѣ идватъ отъ това, че има невалидни бюлетини, които не сѫ взети подъ внимание въ таблицата. Сѫщо така не сѫ взети подъ внимание и корекциитѣ, направени отъ ЦИК следъ получаване на окончателнитѣ резултати.

Актуално

Георги Петров

Демократичното развитие е ли в дневния ред на България

Интересът към политиката е преди всичко интерес към Отечеството.

При демократичното управление, за разлика от авторитарното и диктаторското, интересът към проблемите на Отечеството е общ. Затова, когато се казва, че демокрацията е управление на съзнателно отношение към личната отговорност на гражданите трябва да се разбира преди всичко, че тя е самопожертване за Отечеството. Този интерес идва от съзнанието на отделния гражданин, на неговия стремеж да вземе по-пълноценно и активно участие в решаването на глобалните – държавни, и регионалните – местни, проблеми. Такава е тенденцията както вчера, така и днес, а такава ще бъде и утре. В това се състои безспирния стремеж на хората към повече лична и обществена свобода, към по-пълноценна демокрация. Понеже в основата поставяме интереса към политиката – Отечеството, във връзка с демократичното развитие на обществото, и то на българското общество, тук е мястото да се отвори скоба и да се поясни, че политиката не е константна (неизменна) величина. Тя е отзвук от живота и като такава се ръководи от изискванията на здравия разум върху нуждите на момента. Друга тема е въпросът какво съдържание се влага в понятието "здрав разум" и "нужди на момента". Но среди, чужди на този разум, с минало на строители на комунизма и с обратен знак към нуждите на момента, възползвайки се от свободата на словото и личните изяви, които им осигурява демокрацията, засилват децибелите на критиката си срещу нея, вменявайки ѝ вината за хаоса, настъпил в обществените и икономическите отношения след разпадането на комунистическата власт. За отбелязване е, че този хаос беше планиран от самите тях, предизвикан и реализиран според изготвения сценарий далеч преди да се разделят с политическата власт формално. Казваме формално, защото фактически "перестройката", преустройството (преминаването от диктатура към демокрация) беше родено, отгледано и реализирано от тях под формата на някаква измислена "мирна революция", която съхрани кадровия им потенциал в органите на властта, а оттам и в икономиката. Безспорно това доведе до чувството им за безнаказаност за погромите и геноцида над собствения им народ, което, от своя страна, им послужи като стартова площадка да атакуват демокрацията във всичките ѝ прояви и да създадат не само впечатление, но и носталгия всред някои среди към 45-те години комунистическа диктатура, а у други – страх от завръщането им отново във властта. Основателен ще бъде въпросът на някои млади хора – щом властта тогава е била деспотична и съпроводена с насилие и репресии, как е възможно по нея да се изпитват носталгични чувства? Отговорът е прост – носталгия и страх.

Анализът на последните 2000 години от живота на обществата ни довежда до извода, че диктатурата в техния живот не е била нищо повече от фойерверк (появила се предизвикана светлина, която при изчерпване на енергийните си източници изчезва), без да оставя следи, докато демокрацията, отговаряща на естествените потребности на хората и с непреходните си, проверени в живота ценности, завладява умовете на човечеството и начертава пътя за напредъка и прогреса. И тя ги завладява не защото е генератор на хаос, а защото е носител на реда, законността и осъзнатата дисциплина в семейството, рода, племето и държавата. Неслучайна е неопровержимата констатация, че най-благоденстващи са били и са онези демократични страни и народи, които са създали най-добри закони като всеобщи правила за поведение, охранявани от най-добри правила за изпълнението им.

Текат последните дни на предизборната кампания за избиране на президент на България. Общото, което характеризира цялата кампания, е повърхностното отношение на участващите в надпреварата кандидатпрезидентски двойки към същността на функциите, които конституционно са предоставени за изпълнение от пряко избрания от народа президент. Пряко, защото демокрацията познава и друга форма на изборност – непряка, при която на избрани от народа представители (например парламент) се предоставя от конституцията право да избира държавния глава (президента).

Невероятни са обещанията и спекулациите на кандидат-президентите, говорейки онова, което сами са убедени, че е невъзможно да направят, но го говорят, защото избирателите искат да го чуят, а не да се акцентира върху онова, което е в задълженията на президента и което той може да направи съгласно конституционните си правомощия.

Дават се обещания за действия в бъдеще неопределено време, в зависимост от несигурни събития, когато крещящи нужди изискват изясняване на извършеното вчера и днес.

Делителната ляво–дясно е произволно премествана от центъра, поради което политическото пространство е размито – наляво с дясна фразеология и надясно с лява.

Изваждат се от "торбата" на популизма оръжия за словесна борба с изтекъл срок на годност, които будят само съжаление.

Създава се впечатление, че изборите са предрешени и пускането на бюлетината ще бъде само формалност. Скъпо струваща формалност на гласоподавателя-данъкоплатец.

Със смях и вицове се обсъждат кандидатурите за президент на така наречените независими, зад гърба на които стоят политически сили. От кого всъщност са независими? По всяка вероятност от независимостта.

Всичко по-горе изнесено говори, че най-точното определение на изборите е безпринципен популизъм, извикан на живот от политическа и икономическа безизходица в навечерието на присъединяването ни към Европейския съюз, от която единствено те, комунистите, настоящи социалисти, ще спечелят.

Обикновеният гражданин – гласоподавател и данъкоплатец, с основание иска да знае, избирайки първия човек на държавата – президента, какъв е дневният му ред днес и утре, какъв е дневният ред на държавата, на политическата класа и на себе си, точно, без лъжи и необвързани с покритие обещания.

Грешка според нас правят онези политици, които мислят от днес да наложат рамки, в които утре да се развива българското общество. Такива диспозиции далеч не са признак на гражданска съвест и политическа предвидливост и не могат да очароват обикновения гражданин. Той с охота приема новите идеи и перспективи за утрешния ден, но се отвращава от настойници и пророци, които в повече от случаите са подставени лица и са говорители на чужди за него идеи и интереси.

Тръгнало по пътя на демократичното си развитие, днес нашето посткомунистическо общество иска най-вече да бъдат премахнати неправдите, останали непокътнати от времето на "реалния комунизъм". Той иска носителите на тези неправди, впили се като кърлежи в законодателната, изпълнителната и съдебната власти, да бъдат отстранени от тях. С усета си на съпричастно действащо лице той проумява, че не може да има обнова и предпоставки за ново мислене дотогава, докато не се почувства свободен, извън полезрението на довчерашните си чорбаджии, партийни секретари и местни феодали с партиен билет. Той иска да бъде гражданин на действително демократична държава, окончателно скъсала със старата схема на партийни привилегии. Той иска не мними ред и законност, а ефективни действащи регламентирани правно-граждани и трудовоправни взаимоотношения. Такива, че демокрацията в България да не бъде "показна витрина с празен магазин", а напълно да отговаря по форма и по съдържание на понятието смяна на системата с всички произтичащи от това персонални, обществено-политически и икономически последици. Но той трябва и **пределно ясно да съзнава и това, че тази смяна е в негови ръце и никой няма да дойде да я направи и да му я поднесе като дар за неговото овчедушие**.

Той, гражданинът политик, с чувство на отговорност да се въоръжи със сили и решимост, да излезе от позицията си на наблюдател, решително да отхвърли внушаваната му носталгичност по комунистическото минало свършено време и с поглед в бъдещето, по демократичен път чрез изборната бюлетина днес и утре да осигури достоен живот за себе си и за поколенията.

Ето в това е дневният ред на българската демокрация, изчистена от остатъците на комунизма. Това е повелята на времето. Това трябва да бъде смисълът и съдържанието ни в борбата за **нова България**.

Държавностьта за насъ е стабилность на властитѣ. Служба на народа и разумно развитие на гражданското общество.

Затова Българскиятъ националенъ фронтъ съ разум заявява, че **предъ законитѣ на страната всички граждани на българската държава сѫ равни**, безъ разлика на народность, вѣроизповедание и произходъ, щомъ тѣхната дейность и сѫществуване не сѫ въ противоречие съ сѫществуващия въ страната правовъ редъ.

Изъ Програмата на БНФ, Инк., приета на XXX редовенъ двугодишенъ конгресъ, състоялъ се въ София – България, на 4 юни 2006 г.

Status Civilis

Димитър Йокимов

Народ, нация, родина и отечество

Съвсем няма да се направи грешка, ако изложените по-долу разсъждения бъдат определени като продължение и допълнение на статията "Гражданство, народност, произход и език". Всъщност точно въпросната статия предизвика редица въпроси, на които ще направя опит да намеря задоволителен отговор. Много естествено, потърсих начин да проверя правилността на своите разсъждения в разговор с мой много близък приятел, чиято компетентност по тези въпроси не може да бъде поставяна под съмнение, защото допреди две години същият беше конституционен съдия в продължение на възможния максимален 9-годишен период.

Моят приятел сподели напълно изложените в нея възгледи, но направи забележка, свързана с тълкуването на категорията "български гражданин". Неговото твърдение се състоеше в разбирането, че употребеният в статията заимстван от българската конституция израз български гражданин не се покрива с понятието българин. Той се аргументира с това, че българско гражданство може да се придобива по различни начини, и то не винаги от лица с български етнически произход, нещо, което не може да се оспорва. Заедно с това той изрази становище, че принадлежността на всеки гражданин към определен народ зависи от етническото му самосъзнание.

Възникналият спор всъщност се състои в един деликатен детайл, който според мен не може да се пренебрегва при определянето на понятието българин. Нека припомним съдържанието на чл. 25, ал. 1 от Конституцията, който гласи: "Български гражданин е всеки, на когото поне един родител е български гражданин или който е роден на територията на Република България, ако не придобива друго гражданство по произход. Българско гражданство може да се придобие и по натурализация."

В предишната статия застъпвам твърдението, че онзи български гражданин, който е роден на територията на Република България, не може да бъде назоваван освен "българин". Но само този, "който е роден" на територията на републиката. Не и онези, които са придобили гражданство на друго основание. Няма значение, а и Конституцията никъде не споменава обратното, че той "има чужд етнически произход". Една немалка част от българските граждани не само са родени в границите на българската държава, но тяхното потекло от много векове има същия произход. Пренебрегвайки този факт, би се обезсмислило напълно понятието Родина. Именно по тази причина, когато неговата истинска родина не може да бъде оспорвана, този български гражданин е българин, макар и етническият му произход да е различен. В този случай според мен е редно да говорим за българи – от арменски, турски, еврейски, цигански и всякакъв друг вид произход. И всички те, забележете, трябва да смятаме за наши сънародници.

Заедно с това почти навсякъде по света е прието гражданите на една страна да се свързват и наричат с нейното име, без да се уточнява етническият им произход. Нека си припомним как наричаме известния по цял свят френски футболист Зинаедин Зидан? Нима някой го назовава иначе, освен французин? И въобще интересува ли хората въпросът дали коренът му произхожда от Мароко или Алжир?

Но нека използваме собствените си сънародници. Как наричаме например известния на всички ни Нураир Нурикян? Няма ли да изглежда смешно, ако вместо "българският световен шампион от вдигане на тежести Нураир Нурикян" го назоваваме "българският гражданин от арменски произход Нураир..."

Ами големият поет Валери Петров? Интересно как би звучало: "българският поет от еврейски произход Валери Петров".

Можем ли да си представим обява с подобно съдържание: "Гениалният виолист, евреинът Давид Ойстрах, ще изнесе голям концерт."

Отлично знаем, че Индия е населявана от много десетки национални общности. Може би ще се изненадате, но те са повече от 300. И където се изповядват 7 официални религии: хиндоизъм, ислям, християнство, сикхизъм, будизъм, джайнизъм и зороастризъм. Как да наричаме обитателите на тази огромна страна с население 1 022 020 000 жители? (Нека го назовем с думи: един милиард, двадесет и два милиона и двадесет хиляди жители.) Няма друго определение, освен че тези хора, представляващи близо една четвърт от населението на земното кълбо, се наричат индуси.

Ами гражданите на повече от двумилиардния Китай? Известно е, че в Китайската народна република живеят над 50 различни народности. Най-голямата от тях се нарича "хань", а нейният език е онзи, който наричаме китайски. Останалите народности, по-големите от които са манджурци, монголи или татари, въобще не говорят езика "хань", но навсякъде по света е легитимират като китайци.

А жителите на най-големия архипелаг в света със своите 17 500 острова? Думата е за Индонезия, разбира се.

Знаете ли колко народностни групи населяват огромната територия на тази страна, която наричаме Русия? Нима тях не ги наричат руснаци? А само в Алтайската конфедеративна република с население едва 202 947 души битуват над 100 националности и народности: телеути, теленгити, алтай-клижи, кумандинци, чалканци, шорци, тубалари, че и казахи, украинци, немци, латиши, естонци и други.

Какво да кажем за населението на Великобритания? Нима не наричаме англичани както уелсците, така и шотландците?

Ами баските във Франция и Испания? Трябва ли да ги назоваваме баски – жители на Франция? Или само французи?

Нима живеещите в различните краища на бивша Югославия различни етноси не се наричаха югославяни?

Ами гражданите на малка кантонална Швейцария, говорещи четири различни езика?

Какво е въобще съдържанието на понятието *народ*? Не е ли общността на населението на една страна? Тогава къде е мястото на определението "от чужд етнически произход"? Защото гръцката дума *етнос* в български превод означава именно народ. Е, тогава жителите на една страна не съставляват ли нейния народ? И по-нататък, от кого е съставен българският народ? Ако е само от българи, къде е мястото на останалите "етноси"? Те нямат ли право да участват в него? А след като участват и не са част от българския народ, защо Народното събрание се нарича именно така, а не например "събрание на българските граждани от всички етноси"?

Когато е налице принципен спор, когато има противоречиви становища, съвършено коректно е да се потърсят различни източници, да се проверят други гледища и да се намери убедително потвърждение или отхвърляне на оспорваната теза. Тези съображения оправдаха намерението да се потърси определението на понятието народ, така както е изложено авторитетните справочници и речници.

В "Българска енциклопедия", издание на БАН, 2005 г., няма определение за понятието народ!? По-нататък, в статията "Нация" се дава следното обяснение: "*Историческа общност от хора, формирала се на основата на общността, на територията, икономическия живот, литературния език, етническите особености на културата и народопсихологията*."

Колкото и странно да изглежда, в "Кратък философски речник" под редакцията на М. Розентал и П. Юдин, издателство на БКП, 1953 г., понятието нация се определя като: "*Исторически формирала се устойчива общност на хора, възникнала на основата на общността на езика, територията, икономическия живот и психическия строй, проявяващ се в областта на културата*" – цитат на Сталин.

Смятам, че коментарът за очевидното плагиатство е излишен. Същите определения, същите думи с леко разместване. Затова не съм изненадан никак, че в "Българска енциклопедия" от 2005 г. "авторът" не е включил определение за понятието народ, каквото липсва и в Краткия философски речник от 1953 г. с цитираното определение на Йосиф Висарионович.

В "Съвременен тълковен речник на българския език", издателство "Габеров", трето издание, са предложени две определения за понятието *народ* – 1. жителите на една държава, и 2. нация. А за понятието *националност* – 1. народност, и 2. принадлежност към някоя нация.

В "Българска енциклопедия" с автори братя Данчови, книгоиздателство "Ст. Атанасов", София, 1936 г., липсват определения за отечество и народ.

Нация (*народ*) според същата енциклопедия е сборът от хората, които обитават една и съща земя и имат един и същ произход и език или са отдавна свързани с едни и същи интереси.

Много любопитен е начинът на употреба на "двете понятия" – *етнос* и *нация*. Допускам, че употребата на двете думи едновременно е по-скоро непознаване на етимологията на думите.

Гръцката дума "*éthnos*" означава "племе" или "народ".

От друга страна, латинската дума "natio" означава "народност, племе, народ" (латинско-български речник "Войнов & Милев" – четвърто издание, 1990 г., изд. "Наука и изкуство").

Очевидно най-малкото звучи странно, когато се твърди, че една нация (респ. народ) се състои от различни етноси. Независимо от това, че много тълкувания, за което има многобройни авторитетни публикации, дават различно определение за двете думи. Самата дума *natio* обаче е смислово свързана с *natives*, което озна-

чава роден, произлязъл от рождение. Оттук не е никак трудно да си обясним смисъла на така обичаната дума Родина.

Но нека се опитаме да доизясним горното понятие. *Родина* очевидно е мястото, където човек се е родил. А в още по-голяма степен, където са се раждали неговите родители и техните бащи, майки и дори прадеди. Нима това не е най-главното условие, което определя принадлежността на един човек към коя и да е страна? Правната квалификация "гражданин" определя отношението му повече към държавата, която дори в определени моменти може и да няма качеството на суверен.

В конкретния случай "коя е родината на родените в България с турски етнически произход"? И ако не съставляват част от българския народ, към кой народ следва да бъдат причисляване? Ако си позволим да направим грешката да ги изключим от състава на българския народ, това ще противоречи видимо на разпоредбите на действащата българска конституция. Защото многовековното присъствие на техните родове върху територията на нашата страна е предопределило исторически тяхната принадлежност.

Ето защо те не само са български граждани, но са и част именно от българския народ, за когото тази конституция е предназначена. А това означава, че са българи от турски произход.

Ако анализираме понятието Отечество, ще намерим още едно потвърждение на застъпваната теза. Защото, изхождайки от етимологията, самата дума подсказва, че отечество е равнозначно на бащиния, която от своя страна е принадлежна на същата тази родина, където лицата от различните етноси, български граждани, са съотечественици помежду си.

В глава VIII от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, в частта "Воински задължения" – раздел I, чл. 89, ал. 1 разпорежда: "Военнослужещите са длъжни да положат военна клетва." Ал. 2: "Съдържанието на военната клетва е следното: "Заклевам се в името на Република България да служа честно на народа си, да спазвам Конституцията, законите на страната и военните устави, да изпълнявам безпрекословно заповедите на своите командири и началници, храбро да защитавам целостта и независимостта на моята Родина и ако се наложи, да дам живота си за нея, за воинската чест и за славата на бойното знаме. Заклех се!" Ал. 3: "Отказът от полагане на военна клетва се смята за отказ от изпълнение на задълженията по военна служба."

А раздел V, чл. 151 от същия закон е категоричен: "Военновременната служба и служба в състава на въоръжените сили по време на военно положение или положение на война и е задължително за българските граждани съгласно Конституцията и този закон."

Разпоредбите на чл. 151 поставя голяма въпросителна пред положението на българските граждани с двойно гражданство. Ако допуснем хипотезата, че страната ни е в положение на война със страна, към която тяхното двойно гражданство им налага принадлежност, в чии въоръжени сили трябва да бъдат привлечени? Тъй като съгласно двойното гражданство те ще се окажат в абсурдното положение да бъдат във война със самите себе си.

Или ако приемем по-мекия вариант: бившият македонски премиер Люпчо Георгиевски, приел съвсем наскоро българско гражданство, подлежи ли на задължението за мобилизация в случаите, предвидени от закона?

Въобще цялата тази безсмислица с двойното гражданство не е ли създадена, за да обслужва интересите на ДПС, голяма част от чийто електорат отдавна вече не живее в България? И за който се твърди авторитетно, че при всички избори е доволно хоноруван и обезпечен с предплатени билети "allèr-retour". Впрочем не е ли неетично и съвсем некоректно граждани, които живеят в чужда държава, да участват при вземането на решения "как трябва да се управлява друга страна", от което съвсем пряко са засегнати онези, които постоянно живеят в нея?

Допускам, че по повод казаното не е неуместно да бъде зачекнат и един друг въпрос, който засяга именно причините, средствата и последиците от предизвиканата "голяма екскурзия". Защото независимо от лишената от смисъл, политичност и морал наредба за смяна на имената, този факт сам по себе си въоръжи екстремистки и проислямски настроени кръгове с железни аргументи. Имал съм многократно случаи да разговарям с изселващи се български граждани, които поради конюнктурни исторически обстоятелства смятат турския език за майчин и поради същата причина изповядват ислямската религия. Огромна част от изселващите се загатват несмело, че са били подложени на изключителен натиск както от религиозно, така и от икономическо естество, при което са били използвани и недвусмислени заплахи за физическа разправа с онези, които не се подчиняват. Тези заплахи действат с пълна сила и днес и държат в пълна зависимост огромна част от електората на ДПС, независимо дали се намира в границите на Република България, или извън нея.

Журналистическо обследване

Туморът ДПС

Превъплъщенията на Сокола – от обикновен доносник до непреодолим Рубикон в българската политика

*Материалът е написан от **Диана Цонкова** и **Омар Халиф** – журналисти във в. "Седем", специално за "Борба"*

Ако ДПС и Ахмед Доган са явление в политическия ни живот, те трябва да бъдат изследвани. След като свързахме събитията от несъстоялия се преход от тоталитаризъм към демокрация и се върнахме няколко десетилетия назад, открихме една константна величина, обучена да пази статуквото и винаги да ни връща към зловещото влияние на Държавна сигурност.

Ахмед Доган поздравява конгреса на БСП, в. "Сега", 7 дек. 2005 г.

През 1983 г. членът на ЦК на БКП и завеждащ "Пропаганда и агитация" на партията Стоян Михайлов настоява службите да разработят доклад на тема "Как да се предотврати турският национализъм в България". Възлага разработката на тогавашния началник на Първо главно управление на ДС Тодор Генов. Високопоставеният офицер получава и поръчението да намери най-подходящия човек, който да обобщи възможните варианти за противодействие както срещу зараждащия се турски национализъм, така и за асимилация на българските турци.

Тодор Генов избира най-предания за целта агент, станал известен на обществото като Сава. Докладът от 48 страници на Сокола сплотява злия гений на комунистическата пропаганда Стоян Михайлов и автора на асимилационната политика спрямо българските турци Ахмед Доган. Не случайно Михайлов става научен ръководител във философското поприще на Сокола, но неразбираемите тези на бъдещия лидер на ДПС така и не получават академично признание.

Въпреки интелектуалната подкрепа на акад. Сава Гановски, на когото ДС възлага да напише дисертацията му, Ахмед Доган не е удостоен с научна степен. Без изявени интелектуални качества, но хитър и комбинативен, както го описва лидерът на сдружение "Власт на закона" Костадин Чакъров, Сокола обръща всяка ситуация в своя полза. Провалил се като философ, той се развива като агент на Първо главно управление, но когато възлагат задачата да проверява други агенти, включително под прикритие, преподаватели от Софийския университет, се оказва, че днешният лидер на ДПС е бил финансово обезпечаван от работодателите си и е разполагал с конспиративни квартири, но с нищо не е допринесъл за националната ни сигурност.

През 1985 г. Ахмед Доган за първи път се среща с Наджин Ертюрк, един от разузнавачите на Анкара под прикритие в консулската служба на турското посолство у нас. По-късно тези нелегални спявки ще се превърнат в доказателство пред съда, който ще му издаде 10-годишна присъда за шпионаж в полза на чужда държава. Вербуван от турските тайни служби и възползвайки се от достъпа до секретна информация, през 1991 г. Ахмед Доган предоставя "оня списък" на турското посолство. Изготвеният от тогавашния външен министър Стоян Ганев списък с български разузнавачи зад граница ще се окаже фатален за внедрените в редица страни наши агенти.

За изтичането на секретната информация тогава са уведомени президентът, премиерът, председателят на парламента, военният и вътрешният министър, но всички възприемат тезата, че това е интрига на Държавна сигурност, която цели да дискредитира първото ни демократично правителство. Извършеното престъпление срещу държава е укрито, но последвалият "депесарски шут" срещу премиера Филип Димитров дава първия сериозен сигнал, че Ахмед Доган ще изпълнява ролята на балансьор в

българския политически живот. Така националното предателство на агент Сава по отношение на "оня списък" остава без последствия.

По същото време в пазарлък с президента Желю Желев Ахмед Доган иска документално да се заличат предателствата му към българската държава. Но Желев не успява в начинанието, защото тогавашният шеф на НРС Бригадир Аспарухов отказва да реактивира агент Сава. Това ще се случи няколко години по-късно, когато новият директор на Националната разузнавателна служба Димо Гяуров ще прибегне към услугите на някогашния доносник на ДС (отново "в полза" на националните интереси) и ще засекрети досието му. Така то още дълго няма да влезе в нито един от разсекретените документи на Държавна сигурност.

Тази дантела от несъвместими политически реалности, която краси "интериора" на Сокола, обяснява защо шефът на разузнаването от времето на президента Петър Стоянов днес е посланик в Будапеща, изпратен с подписа на червения Първанов и с одобрението, за съжаление, на г-н Сакскобургготски. Ахмед Доган пък се оказва единственият политик, който успява да употреби всеки и всичко в защита на своите интереси.

Разбира се, твърде пошло е да се занимаваме с генетичния произход на Ахмед Доган – изоставен или не от собствения си баща, отгледан с любов от родната си майка или пък толериран от някой от "нейните мъже". През 1973 г. нисичкият младеж постъпва в строителните войски, където за първи път е вербуван от военното контраразузнаване и получава псевдонима Ангелов. По негови доноси тогава са арестувани хора, които впоследствие са съдени за организиране на канали за бягство зад граница, разказва Костадин Чакъров.

След казармата проявилият "мъжество" в структурите на ДС Ангелов кандидатства в Софийския университет, но не е приет заради ниския си успех. Държавна сигурност обаче не изоставя перспективния си кадър и му осигурява непретенциозно студентско място в Шуменския педагогически институт, където е "оформен" като агент Сергей. По това време градът представлява приоритет за варненското отделение на Първо главно управление на ДС. През следващата година първият секретар на Окръжния комитет на БКП в Шумен включва Ахмед Доган в квотата си за СУ и той без изпит е приет за студент във Философския факултет.

Едновременно с преместването си в столицата агентът е прехвърлен на централно подчинение на Първо главно на ДС. Появява се последното му, популяризирано от бившия вътрешен министър Богомил Бонев, кадрово название Сава. Държавна сигурност го готви за т.нар. нелегал – човек, който трябва да бъде прехвърлен с мисия зад граница, за да проникне в Турция и да създаде партия под контрола на българската държава. Ахмед Доган обаче се проваля и в двете си възможни мисии: да бъде пратен като гастарбайтер в Германия или да се ожени за хазяйката си арменка и с нейна помощ да се внедри в арменската колония в Париж. Крайната цел била той да получи турски документи, с които да пребивава легално в южната ни съседка.

След като предлага услугите си на турските тайни служби, през 1985 г. Ахмед Доган се опитва да наложи контрол над стихийно възникналите турски организации срещу режима на БКП в Бургас, Варна, Добрич, Шумен и Разград, като централизира спорадичната им дотогава съпротива. Така се създава Турското национално освободително движение, което започва да разпространява възвания за въоръжена съпротива и за защита на турското национално самосъзнание у българските граждани с малцинствен произход. В едно от тях, изготвено под диктовката на Сокола, пише: "Чети и го препрочитай само пред доверени хора! Знаме, върху което има кръв, е знаме! Земя, на която има загинали, това е отечество! Какво щастие е да се наричаш турчин!" В четвъртата поред инструкция се казва: "Не помагай на тази държава, а й вреди! Унищожавай, събаряй и пали! Отмъщавай безжалостно на свирепия душманин!" Възванието завършва с призива за смърт на този, който прави лошо на турците: "Смърт или свобода! Вярвай, че победата ще бъде наша!"

През 1986 г. тази нелегална дейност е разкрита. Започва разследване, в което следователят Ангел Александров намира връзка между възванията за тероризъм и смърт и дейността на Ахмед Доган и го вкарва в затвора. В същото време ДС разработва и провежда със свои агенти терористични акции, отнели живота на невинни хора в Бургас, Варна, Пловдив. Излежавайки присъдата си за национално предателство с митологемата на човек, оглавил сериозна съпротивителна структура срещу държавата, Ахмед Доган остава солиден източник на информация за службите.

По същото време турският президент Тургут Йозал посещава Москва и се среща с Михаил Горбачов. След разговорите на четири очи СССР оповестява, че няма да толерира никъде по света да бъдат накърнявани религиозните и етническите чувства на мюсюлманите. Това послание се подема от турското разузнаване у нас и става директива за действия на етническите турци. От друга страна, борбата срещу т.нар. възродителен процес придобива перестроечен и просъветски характер, в който лозунгът "Долу Живков, да живее Горбачов" се превръща в съпротива срещу режима на българския диктатор.

Събирателен образ на интересите на Горбачов и Йозал в България е Ахмед Доган. На съвестта на следователя му Ангел Александров лежи не само дилемата справедлива ли е 10-годишната му присъда за шпионаж, но и срещата между представители на съветското посолство и затворника Доган. Следователят Александров е трябвало да даде съгласие за такова свиждане с решаваща за агент Сава развръзка. След 10 ноември 1989 г. именно с посланик Виктор Шарапов координира преврата срещу Тодор Живков, ръководен от Андрей Луканов и Петър Младенов. По-късно с намесата на премиера Луканов тогавашният председател на Софийския градски съд Димитър Попов регистрира етническата, религиозна и в крайна сметка противоконституционна партия ДПС. Така започва публичната кариера на агент Сава, който се оказва непреодолимият Рубикон в българския политически живот.

Бел. ред.: Следва в бр. първи за 2007 г. с акцентите:

– Откровението на един олигарх;

– Млади депесарски протежета;

– Обръчът на Ахмед Доган;

– Кой изсмуква държавните ресурси и чрез кого през 2002 г. 106 хиляди тона от запасите от жито;

– Големите и малки феодали по пътя на вожда си и други факти.

Архивите са живи

Агентурна група "Х-11"

(Справка)

Материалите, ползвани при изготвяне на настоящата справка, не са предоставени на съда по време на процеса срещу т.нар. Легионерски център (следствено дело II 2329, Архив на МВР, наказателно от общ характер дело 1226 при описа за 1948 г.) поради секретния им характер, свързан с разузнаването.

От материалите, съдържащи се в следственото дело, се установява следното:

Инициатор за въвличане и използване на легионерски среди от крилото на Илия Станев в полза на РО при ЩВ, респективно на БРП(к) е Илия поп Николов Тодоров (Попов). По данни на полк. Руси Механджиев, бивш началник на РО, през 1936 г. той е бил "платен сътрудник при службата и разузнаваше и донасяше за настроението и намеренията на организацията, защото още тогава той бе деен член на легионерското ръководство". В допълнената от Илия поп Николов декларация в следствието на ДС той пише, че е "завършил курс за военни разузнавачи във В. Охран. Д. на София през март 1943 г." Девети септември 1944 г. го заварва като мобилизиран офицер в ЩВ – почивна станция в с. Говедарци, Самоковско, под командването на ген. Ив. Попов. Оттам е прехвърлен в VI отдел при ЩВ на длъжност домакин, уредник-офицер за поръчки за обслужване на английската и американската мисия при Съюзническата контролна комисия. Свързването си с ген. П. Вранчев той обяснява така: "*Разполагах с време нощем да скитам с американци и англичани. Очертаха се от тях отделни хора, натоварени със специални задачи. Предложих лично усилията си в борбата за разкриването и проваляне намеренията им пред началника н отдела Р.О. – Г.Щ. Вранчев. Бях включен в разузнаването под лично негово ръководство. Нему правих докладите и редовно посещавах за инструкции в кабинета или вкъщи*." Илия поп Николов посочва на генерала лица от легионерските

среди, които също биха могли да бъдат използвани за целите на разузнаването. Първите са Илия Станев и Петър Петров. От своя страна, началникът на РО открива тяхното местонахождение и праща Илия поп Николов да провери съответното лице на какви позиции стои и да го подготви за вербуване. По този метод към края на март 1945 г. се формира разузнавателна група към РО при ЩВ. Наименованието й идва от номера, определен от генерала на Петър Петров "Х-11". "*Всеки един от нас* – пояснява Илия поп Николов – *поотделно се явяваше при Генерала, получаваше задачи от осведомителен характер, събраните сведения предаваше на Генерала. Нареждането на Генерала беше поотделно, без знанието един на друг да го посещаваме, докладваме, предаваме готови систематизирани писмени сведения и доклади. Затова всеки един от нас имаше псевдоним и номер, които знаци поставяхме за подпис на Доклада*."

По-късно към "Х-11" са включени **проф. Цв. Стойнов, Георги Филипов, Кирил Андреев и Борис Струнджев**. За тях Петър Петров пише, че са представени на генерала и с изключение на Борис Струнджев са получавали задачи от него. Платени сътрудници на РО са: Илия Станев с месечно възнаграждение 20 000 лв., Петър Петров – 20 000 лв., Георги Филипов – 8000 лв. и Кирил Андреев – 8000 лв. Последният е назначен впоследствие като разузнавач на щат в РО и повишен в длъжност групов началник.

Какъв е замисълът на ген. П. Вранчев за създаване на "Х-11"? **Първо**, "да бъде пресечена ръката на вражеската пропаганда, подклаждаща бунтове, размирици и партизанска война в Балкана". Става дума за призивите на водача на легионерите Иван Дочев от чужбина, предавани по радио Донау. **Второ**, във връзка с участието на българската войска в заключителната фаза на Втората световна война "да се споят силите и неприятелите на властта". Това се отнася най-вече за легионери, намиращи се на фронта и в тила на войската. **Трето**, да се "удари международната реакция", в това число и демократичната опозиция в страната с цел да се разчисти пътят за установяване на еднопартийна власт.

На тази основа са и задачите на "Х-11", поставяни от ген. П. Вранчев. **Първо**, откриване и разбиване на опити за създаване на групи и конспирации в легионерските среди. **Второ**, задачи, отнасящи се до дейността на опозицията. **Трето**, разкриване на конспирации във войската и проучване на отношението към властта в офицерските среди. Тактическите методи на работа са следните: **а)** набелязване на офицери легионери и военнослужещи във всяка военна част и поделение; **б)** възлагане на задачи за нелегална дейност и търсене връзка с други нелегални групи от военнослужещи, главно в средите на звенарите и неутралните. **Четвърто**, външно разузнаване. Установяване на контакти с емигрантски среди и проучване на техните връзки в страната. Обект на внимание е и крилото на Иван Михайлов във ВМРО, ВТРС (тракийската организация), легионерските организации в чужбина и контактите на посочените среди с английското и американското разузнаване на Запад.

Особеното е, че ген. П. Вранчев пристъпва към успоредяване на официалния разузнавателен апарат с "неслужебен", който е по-подвижен и по-лесно прониква в изброените по-горе среди. Изработена е и специална инструкция за работа, наречена "Конспирация и политически движения". За изпълнението на съответните задачи в РО е разработена и конкретна схема на действие. По инструкции на ген. П. Вранчев след предварително събрани от него сведения Илия поп Николов, Илия Станев и Петър Петров трябва да влязат в контакт с подбраните лица, които да бъдат въвлечени в разузнавателна дейност. Към всяко от тях се подхожда индивидуално в зависимост от убеждения, интереси и моментно положение. Последното се отнася за цивилни и военни – репресирани или застрашени от преследване от страна на властта. **В зависимост от всичко това пред набелязаните лица се излиза с няколко версии.** Първата, лансирана главно в легионерските среди, е, че те имат подкрепата и действат под прикритието на високопоставено лице от военното министерство под името "Доктора". Така легионерската идея може да бъде запазена и кадрите съхранени за по-подходящо време, когато ще могат да играят политическа роля. Втората версия е да се убеждават определени легионери, че всяка съпротива и дейност в тази посока е безсмислена, за да останат на неутрални позиции, т.е. да бъдат "неутрализирани".

По такъв начин агентурната група "Х-11" изгражда мрежа от сътрудници и информатори, чрез които прониква във всички обществени, политически среди и войската. Всеки един от тях има кодово име, номер и досие, съхранявано както в РО, така и в желязната касетка на Петър

Петров, намираща се в апартамента на Коста Шопов Вранчев (братовчед на ген. П. Вранчев) на ул. "Венелин" № 3. **Това е и резиденцията на агентурната група "Х-11"**.

Петър Петров разделя лицата, свързани с групата, на две категории. **В първата** влизат онези, **които са знаели**, че имат покровителството на отговорно лице, но не знаят, че е от РО, "не са представени на генерала и не са получавали задачи от него". **Това са Васил Златаров, Христо Бъчев и Пиер Николов**. Във **втората** категория са лица, които по неговите думи "**не са знаели нищо за връзката с генерала и с които сме работили като легионери**". Те са Кирил Ганев, Димитър Мишев, Христо Петров (Волник), Жени Караиванова, Момчев, Константин Конов, Ан. Гочков, Илия Белчев, Мъглов, Д. Шопов, д-р Н. Грозев, Георги Радев, Сл. Кондов, Стефан Стоянов, Асен Цанов, Пенчо Анастасов, Вл. Вазов, о.з. пор. летец Ив. Иванов, пор. Абаджиев, летец Дянко Марков, Д. Станчев, д-р Марко Марков, Асен Михайлов, Ивайло Николчев, К. Семерджиев, Цано Цанов, Д. Андреев, д-р Вл. Абаджиев, Готев, Евлоги Хр. Йочев. Под справката за тях Петър Петров пояснява, че те "не са били еднакво активни, с други е скъсана връзката с течение на времето". И още нещо. Някои легионери са се досещали или научили по друг път, че Петър Петров изпълнява задачи на военното разузнаване и че под името "Доктора" стои ген. П. Вранчев. Такъв е случаят с Пиер Николов, Хр. Бъчев, пор. летец Д. Марков, Денчо Стефанов и някои от неговата група, както и легионери от крилото на Иван Дочев.

При обиска, извършен от органите на ДС в резиденцията на "Х-11", е намерена и описана нейната архива.

(В следващия брой на "Борба" ще изнесем по-важните документи от архива, в който са посочени имената на завербуваните участници в групата.)

На юридически теми

Николай Начев,
адвокат

Прах в очите на ограбените

Това е точното определение на Закона за изменение и допълнение на Закона за възстановяване собствеността върху одържавените недвижими имоти. Законът е публикуван в "Държавен вестник", бр. 53 от 2006 г. Вносител на този законопроект е зам.-председателят на 40-то НС Любен Корнезов. Забележително е, че пак с усукване и отлагане за незабавното решаване на този въпрос се прави опит да се успокои обществеността. Да се успокоят стотиците хиляди български граждани, чиито имоти бяха конфискувани, раздадени и продадени на верни на партията чеда за жълти стотинки.

Какви са фактите (цитира се старият закон, така както е публикуван в "Държавен вестник")?

Ето и какви са измененията в закона, публикуван в посочения по-горе брой на "Държавен вестник":

Параграф 1. В чл. 7 се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става алинея 1.

2. Създават се ал. 2 и 3:

"(2) Гражданите, чиито имоти са отнети по ал. 1 с влязло в сила съдебно решение, получават обезщетение по чл. 5, ал. 3 от Закона за обезщетяване на собствениците на одържавени имоти. Те изкупуват с предимство държавно или общинско жилище с компенсаторни записи по номиналната им стойност. Уравнението е парично.

На стр. 18

От стр. 15

(3) Когато държавата и общините не предоставят за изкупуване на жилища от своя фонд на тези граждани в тримесечен срок от тяхната молба, гражданите имат право да получат левовата равностойност на техните жилищни компенсаторни записи по номинал. Гражданите подават молба до Министерството на финансите за получаване на левовата равностойност."

Преходни и заключителни разпоредби

Параграф 2. В едномесечен срок от влизането в сила на този закон Министерският съвет приема наредба за прилагането му.

Параграф 3. Изпълнението на закона се възлага на Министерския съвет.

Законът е приет от 40-то Народно събрание на 16 юни 2006 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

Председател на Народното събрание:
Георги Пирински

Обръщам се към вносителя на горния закон другаря Любен Корнезов, към председателя на Народното събрание другаря Георги Пирински и към председателя на Министерския съвет другаря Сергей Дмитриевич Станишев със следните въпроси:

Първи въпрос: Бившата БКП, сега БСП, в 45-годишното си властване като "социална партия" и носител на "справедливостта" **защо** под най-различни предлози, решения на партийните комитети и местната за селището власт **ограби** недвижимите имоти на онази част от българските граждани, които бяха критично настроени към политическата и икономическата система на комунизма, и ги предостави, а по-късно офирмии с продажби, на своите членове – активни борци за комунистическата кауза. Общоизвестен факт тогава беше, а по-късно се потвърди и от времето, че комунистът, понеже цял живот е "бистрил политиката" по кръчми и мегдани, не е способен нито на общественополезен труд, нито на съхраняване и опазване на материални и духовни ценности, въпреки вече принадлежащи нему. Господа комунистите, "измайсторили" **партията-държава** при властването си, показаха и доказаха, че те, освен когато са в опозиция, не могат да бъдат други, освен **терористи**, а взели властта – садисти и убийци.

Втори въпрос: Каква е днешната стойност на заграбените от партията-държава имоти, съпоставена с това, което някогашният истински собственик днес би могъл да купи с хартийките, наречени "компенсаторни инструменти"?

Трети въпрос: За петдесет години (от момента на заграбване на имота) и до днес защо е пропуснато в закона да се посочи, че **държавата дължи лихви** за ползването на тези имоти и за тяхното варварско експлоатиране?

Четвърти въпрос: Не е трудно да се установи и изясни въпросът на кого са "продадени" ограбените имоти или на кого са подарени като награда за показана прилежност в издевателствата над българския народ и в полза на "великата страна", чиито войски дадоха властта на българските си ортаци – комунистите. Тези имоти не принадлежат на сегашните ползватели и защо в закона по този въпрос също се премълчава?

Пети въпрос: Месеци изтекоха от обнародването на закона в "Държавен вестник", а все още Сергей Дмитриевич не е внесъл в Министерския съвет за разглеждане наредбата за прилагане на закона. Нещо, което се изисква от параграф втори от преходните и заключителните разпоредби.

Поради това, че изменението и допълнението на закона не дава никаква яснота, а напротив – създава още повече двусмислия, смело го наричам **прах в очите на ограбените**!

За да се разсее този прах и да има прозрачност и светлина, е необходимо да бъдат подети общи действия от всички (над един милион) ограбени граждани. Необходима е консолидация, необходима е твърдост в исканията ни и най-важното – необходима е диалогичност. Ние не трябва и нямаме право да оневиняваме никой от държавните органи за безхаберието му по въпроса за ограбените ни имоти. Вина носят всички – от президента до последния оторизиран да се занимава с тези въпроси служител. Ако някой носи вина, то този някой сме самите ние, които не искаме или не знаем как да се организираме, за да възстановим правата си. Въпреки и половинчати,

съществуващите закони ни дават право на протест и този протест ние трябва час по-скоро да осъществим.

Любезността този материал да бъде публикуван в сп. "Борба" ни дава основание да предполагаме, че Българският национален фронт е съпричастен към нашата борба за извоюване на справедливостта и той ще ни съдейства.

Безброй са въпросите, които биха могли да се поставят пред органите, натоварени да хвърлят светлина по проблема. Но не са малко и тези, които, възползвайки се от служебното си положение, полагат неимоверни усилия (например с този нормативен акт) да затруднят неговото справедливо решаване и, пак повтарям, да хвърлят прах в очите на изстрадалия български народ. Нека ми бъде позволено накрая да припомня, че ограбеният е търпелив, може би кротък, но не и глупав, за да не може да напрегне мишци и да изхвърли на политическото бунище тези, които на неговия гръб десетилетия наред изграждаха благополучието си.

Очаквам отговор на тези въпроси от лицата, към които съм ги отправил.

Бележка на редакцията:

Българският национален фронт (Инк.) в своето половинвековно съществуване е бил винаги заедно с народа в борбата му срещу неправдите, пред които самозабравили се управници са го изправяли.

Списание "Борба" като орган на Българския национален фронт няма основание при това явно ограбване на собствениците на недвижими имоти от страна на държавата да бъде ням наблюдател.

Нашата съпричастност към тяхната борба за справедливост ще се изрази в това, че всички въпроси, отнасящи се до възстановяване собствеността върху държавените недвижими имоти, с които е запозната редакцията, да бъдат огласявани чрез списанието с надеждата, че най-накрая нечии уши и очи ще се отворят, за да възтържествува законността и справедливостта.

БОРБА

Отворено писмо

До: Собствениците на компенсаторни инструменти
Копие: Парламентаристите в Народното събрание, висшите изпълнители на държавната власт

Като член на Областното ръководство в Стара Загора и същевременно като участник в решенията на Общия съюз на българската индустрия с председател Димитър Саръиванов (депутат от 37-то НС, сега покойник) и членове: Р. Чилов, В. Вълев и М. Цолов (съкратено ОСБИ) се внесе в НС с вх. № 162-99-71 от 26 май 1993 г. на председателя Ал. Йорданов и на законодателната комисия с председател Ал. Джеров проектозакон за обезщетенията. Този проектозакон беше компилация от предишните несъстоятелни и непълноценни варианти, предлагани от народните представители с по-голямо или по-малко негативно отношение, към една справедлива и всеобхватна реституция и обезщетение на заграбената частна собственост на българската нация след болшевишкия преврат от 9 септември 1944 г.

Членската маса на ОСБИ, над един милион ограбени от комунистическата власт, бяха фактически частни собственици (градски и земеделски), интелектуалци, търговци и индустриалци.

В решенията, които се вземаха от ОСИБ, участваше и известният юрист г-н Светослав Лучников. Същият този юрист фактически беше вносителят в 38-то НС на Закона за обезщетение на собствените на одържавени имоти (ЗОСОИ), който беше приет, но далеч не както беше предложен от депутата г-н Лучников. Това се вижда от Информационния бюлетин, в който г-н Лучников прави предложение установената сума по чл. 4 от ЗОСОИ да бъде увеличена с коефициент 1,5.

Какво означава това?! Собственикът частник (вече е в отвъдното), имащ имот по съпоставима равностойност от 1948 и 1998 г., т.е. за петдесет години да бъде получено допълнително годишно символична лихва в размер на 3%. Така ако държавата е направила с одържавения имот спрямо частния собственик дълг от 50 хиляди лева, то с начислените лихви за петдесет години в компенсаторните документи трябва да бъде записано 75 хиляди лева, или общо 125 хиляди лева. Какво представлява тази сума, която беше предложена за лихва? От 75 хиляди лева спрямо реалните възможности на частника, собственик на капитал от 50 хиляди лева (1948 г.), ако експрориацията (жестокото грабителство) на комунистическия режим не беше осъществено. Ами математиката – сметката е много елементарна. Това означава, че имотът на собственика след 55 години щеше да бъде минимум два-три пъти увеличен. Това означава, че наследниците на собственика трябваше да получат компенсаторни документи не за 50 хиляди, а за 125 хиляди лева, които трябваше да бъдат изплащани на 100 процента от постъпленията при сделките от приватизацията на имуществото.

Хайде сега да оставим лихвата и да видим как са изплатени 50-те хиляди лева. Какви далавери стават в хаоса, който цари на безконтролния пазар, където жалкото съществуване на стотиците хиляди граждани ги принуждава да ги продават по 12 процента заради ниските доходи, които получават от заплати и пенсии и да покриват минимално за болести, за издръжка на ученици, на студенти и какво ли още не. Това го пише Емил Петров във в. "Труд", където се иска да се спре продажбата на компенсаторните записи.

Господа собственици на компенсаторни инструменти, във в. "ПРО и АНТИ", бр. 11 от 2006 г. е публикувано: "Далавери с компенсаторни записи", видно как се трансформира ограбена частна собственост в държавна и след това от периода на перестройката – пак в частна.

Тук изниква въпросът – когато се говори за "прозрачност и почтеност", трябва ли Националният статистически институт да издаде бюлетин, от който да се вижда каква е общата оценка на собствеността, отразена в компенсаторните инструменти, за 8-те години (1998-2006) и каква е сумата, получена от продажбата им. Какво имущество са загубили държавата и новите собственици от компенсаторките?

Изниква и въпросът: Приемате ли предложението за пълно обезщетяване на компенсаторните инструменти на Областния съюз на репресираните отпреди три години – на няколко пъти до парламента и Министерския съвет? За приемането на такъв закон се поставя създаване на "Фондация на репресираните", публикация във в. "ПРО и АНТИ", бр. 14 от 2006 г. С тази фондация се цели със собствените си средства (ограбеното имущество) да се изградят мемориални паметници на стотиците хиляди жертви на тоталитарния режим!

Не знаят? Не чули? Не видели?

Не така, господа от висшия ешелон на властта!

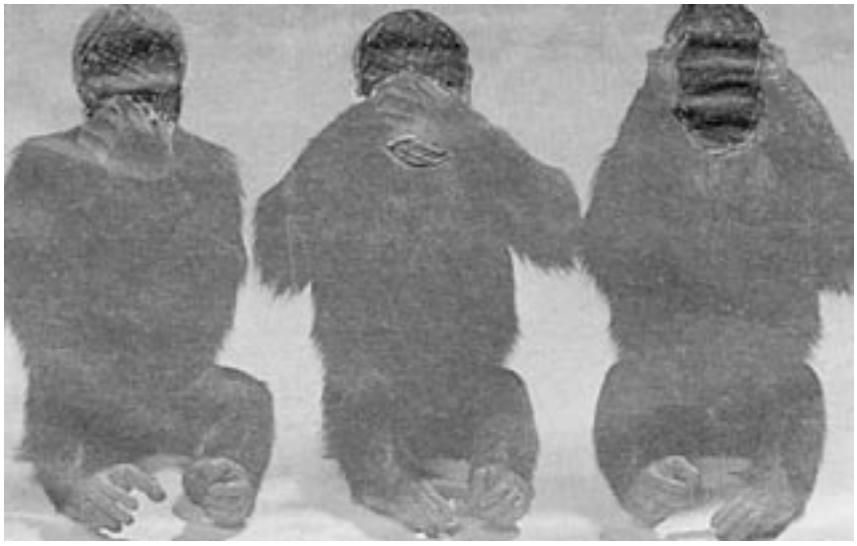

Справедливостта изисква не това, а държавнически поглед и незабавно решаване на проблемите!

Какво отношение има и ПАСЕ, след като е приета резолюция 1481 (2006), като се има предвид, че се погазват интересите от прилагането на Закона със сделките с компенсаторни инструменти.

Калчо Калчев

Истината

Вече се разпространява брошурата "Отговор на нашите критици, клеветници и хулители" от г-н Иван Григоров (председател на СБНЛ в България)

В предговора г-н Григоров обяснява мотивацията за написване на брошурата.

Първото заглавие – "Погледни и отмини", се отнася до публикации на г-н Христо Симеонов.

Второто заглавие – "Клеветите на кандидата за безсмъртие", се отнася за предавания по кабелната телевизия "Скат" с коментатор Георги Ифандиев, което публикуваме със съгласието на г-н Григоров и без редакторска намеса.

Предговор

Десетилетия вече легионерското движение в България върви към бъдещето на България по непроходимите пътища на историята.

Десетилетия наред легионерското движение е подложено на ударите на сили, които не само по целите си, но и по своите имена не са български.

Срещу тях тръгнахме ние, легионерите, носейки идеала за национално мощна и социално справедлива България.

Ние знаехме, че няма борба по равни пътища. И бяхме готови да вървим по тях и вървяхме по тях толкова смело, колкото хайдутите срещу турските изедници, колкото въстаниците срещу поробителите на България. Нас ни избиваха, хулиха, клеветиха.

В своето безсрамие нашите врагове стигнаха дотам, че охулиха жертвата на хиляди млади хора в борбата срещу социалните недъзи на обществото ни и особено в борбата срещу съветския режим в България.

В отговор на техните отровни и клеветнически атаки се появява тази книжка.

Клеветите на кандидата за безсмъртие

В предаванията по кабелна телевизия "Скат" – София, се появи кандидатът за безсмъртие и непогрешимост Георги Ифандиев.

Като жалък страхливец Георги Ифандиев постъпи и с искането да бъдат опровергани клеветите му по отношение на д-р Иван Дочев и неговата втора съпруга. На всичко отгоре Г. Ифандиев се нахвърля не на делата, позицията и идеологията им, а върху личността им.

1. Не е вярно, че Иван Дочев е изключен от Съюза на българските национални легиони, и то за злоупотреба с пари.

В своя "Дневник", С., 1990 г., на стр. 545 бившият регент Богдан Филов, най-голям враг на легионерите за онова време, пише: "Същата вечер (на 8 декември 1942 г. на студентския празник, ИГ) останалите легионери от (студентските кооперации, ИГ) "Цар Симеон" и "Прелом", около 2000 души, са били във Военния клуб с Ив. Дочев" (п.т.с. 545). Може ли изключен водач на легионерите да празнува с 2 хиляди легионери?

2. В омразата си към легионерите Г. Ифандиев се позовава на Стефан Бочев, противник на легионерите, който в спомените си "Белене", С., 1999 г., с. 665, пише, че в "Белене срещнал значителен брой легионерчета", но нямал език с легионерите, а със земеделците, троцкистите, анархистите", на друга страница признава, че е от интернационалното масонско християнско дружество "ИМКА". При този "общ език" не е чудно Стефан Бочев да лъже, а Г. Ифандиев да повтаря, че "аха, онзи как му беше името" Иван Дочев поискал 40 хиляди лева от м-р председателя Г. Кьосеиванов, за да постави в услуга на правителствената предизборна кампания Легионерската организация. Правителството на Г. Кьосеиванов вкара Иван Дочев в затвора за нелегална дейност и няма данни той да му се отблагодарява с предизборни услуги.

Това е такава лъжа на Стефан Бочев, каквато е и лъжата, че през 1935 г. генерал Христо Луков избрал за водач на българския народ Христо Кунчев – "Фюрера". През 1935 г. ген. Хр. Луков беше министър на войната и е работил за сближение и включване на правителството на земеделците на Гичев и Движението на проф. Ал. Цанков (Стефан Танев, главен редактор на в. "Утро", излизал 1911-1944 г. в София).

Въпреки подмятанията си и омразата срещу "легионерчетата" Стефан Бочев пише, че властта се стремяла да ги приобщи, защото били интелигентни (с. 773).

3. За неудоволствие на противниците си и на противниците на легионерите Иван Дочев не е злоупотребявал с пари. Д-р Павел Бъчваров го пише във в. "24 часа" под заглавие "Фюрера Иван Дочев навърши 85 години", а проф. Спас Райкин в своята история на Българския национален фронт (в САЩ) пише, че след края на войната американският агент за Балканите Удроу търсил в архивите на Гестапо да установи дали Ив. Дочев е получавал пари от нацистите, за да го подведат под съд, но нищо не намерил.

4. Втората съпруга на Иван Дочев (какво значение има съпругата) наистина се казва Естер, име еврейско, но по произход е ирландка.

5. Ехидно Г. Ифандиев съжалява, че Ив. Дочев не направил грешката на брат си да остане, да не избяга и да бъде убит от комунистите, както убиха брат му.

6. Г. Ифандиев злорадства и за това, че Филип Димитров е изгонил Ив. Дочев, а истината е, че Филип Димитров отказал да приеме за разговор делегацията на Българския национален фронт водена от д-р Дочев. Това позор ли е, или слава, като се има предвид, че Ф. Димитров от СДС е свързан тясно с евреите – той е автор на предговора на българското издание на книгата "Отричането на Холокоста" с автор Кенет Стърн, секретар на Американския еврейски комитет във Вашингтон.

Поводът да се нахвърли Г. Ифандиев срещу Ив. Дочев е, че един емигрант в САЩ, член на БНФ, му пише, че не е прав, дето агитира да не се гласува. Човекът е прав. Защото като не се гласува, никоя некомунистическа партия няма да влезе в парламента, а само турците и комунистите. Но очевидно това е и целта на Г. Ифандиев, затова води неуморно такава агитация. Както името на втората съпруга на Ив. Дочев звучи еврейски, а тя е ирландка, така и името и презимето на Г. Ифандиев звучи на гръцки. Нека той каже какъв е.

Иван Дочев е политик от световна величина. Срещал се е с четирима американски президенти, пледирал е каузата на България и не може да бъде омаловажаван от мъничета като Г. Ифандиев, които вместо да си вадят добросъвестно хляба се опитват да се възвеличават, като джафкат по великани.

Иван Дочев е човекът, който запали българската младеж през 30-те години, спря комунизма сред нея и създаде стотици хиляди патриоти в България.

Подпоручик Петко Колев Нанев

В началото на 40-те години на XX в. политическото противопоставяне между Съюза на българските национални легиони и легалните организации на БКП/БРП в страната се задълбочава. Втората световна война и нападението на СССР от Германия допълнително поляризират българското общество. Образно казано, този конфликт между българофили и българофоби, съответно националисти и интернационалисти, подклаждан упорито от Коминтерна в България, води и до създаване и на терористичните бойни групи на БКП. Техни жертви стават ген. Хр. Луков, полк. Ат. Пантев, двамата ученици легионери Тома и Тодор от харманлийската гимназия и много още българи, обичащи родината си. Терористичната тактика на БКП и легалните й организации води началото си от първия терористичен акт в Европа в катедралния храм "Св. Неделя" ("Св. Крал"), извършен през 1925 г. Следват терористичните акции в "Юнион клуб" – София, гара Варна и още на други места. Исторически факт е, че сред най-усърдните помагачи на комунистите в България по това време и особено след 9-осептемврийския преврат 1944 г.

са също българските граждани от еврейски произход. За да се даде отпор на нарастващата комунистическа идейна инвазия в училищата и за да се ограничи и попречи на комунистическите бойни групи да разстройват училищния живот чрез разпространение на комунистическа литература и вербуване на привърженици за разпространение на комунистическите идеи, в някои населени места по лична инициатива на патриотично настроени ученици се създават организации за противодействие, чиято дейност не е регламентирана от Главното водачество на СБНЛ. Те са израз обаче на дълбоко родолюбие и решимост на младите българи да защитят телом и духом родината си. В прицела на действията на тези организации за противодействие попадат и български граждани от еврейски произход, които сътрудничат на БКП в нейната антибългарска пропаганда или са нейни членове. Част от патриотично ориентираните ученици впоследствие постъпват във Военното на НВ училище, подготвяйки се да станат доблестни воини и защитници на Родината.

Родоотстъпническите комунистически правителства след 9 септември 1944 г. се разправят "подобаващо" с тях. Тези, които не напускат България, не намират смъртта си в кървавата вакханалия на 1945-1946 г. и не попадат зад телените огради на ТВО и затворите, получават кръстния знак за неблагонадеждност – политическо досие. То става тяхна "визитна картичка" и ги обрича на доживотна "второстепенност" – тях, съпругите и децата им. За комунистическия режим техният "смъртен грях" се състои в това, че са пожелали да бъдат българи в България, не са станали слуги на чужди господари – например БКП или СССР, и са останали верни на клетвата си на Цар и Родина! Такъв е случаят с подпоручик Петко Колев Нанев (1926-1992) от 67-и випуск на ВНВУ. Ето какво донасят специалните служби за него през 1950 г.:

"...Сам той е завършил прогимназия в Разград и още като ученик е дружил с легионери. В IV клас е вече член на Легиона и е вребувал легионери в IV³ клас на Разградската мъжка гимназия. Той тогава е дружал с легионерите Людмил Ил. Минков, Павел Николов, Цвятко Бояджиев и Йордан Величков. Създал е в техния клас група, начело на която е той, и са нанасяли побой на наши другари ученици. От неговите горепосочени приятели Павел Николов беше задържан след 9 септември 1944 г. заради намерено в него оръжие и за работа в легиона, а Цвятко Бояджиев даде началото за разкриване на ученическата ремсова конспирация в началото на 1944 г. Така подп. Нанев и в V клас е нанасял побой над наши другари и се е гаврил с евреите в Разград. След завършване на V клас благодарение на предаността му към фашистката власт и активната му работа в легиона е бил изпратен във военното училище..." Подпис: секретар на СО на 5 П.Д. – Киселов.

Повече от 50 години са изминали от написването на горния рапорт на специалния отдел на 5 П.Д. Както авторът му, така и баща ми отдавна не са между живите. Но и днес въпросът за българофилията в република България и нейните носители остава дискусионен. Не само защото БСП, наследницата на БКП, се смята за патриотична партия или пък българофилията се отъждествява от някои с привързаността към православната и руско- и сръбско-гръцка дъга. Въпросът е неизяснен, защото политическата класа не съзнава като българска значимостта на националния ни интерес, не го представлява и не го защитава както във вътрешно-, така и във външнополитическата си дейност! И ако за левите сили в страната това е разбираемо и поради идеологически съображения не им се удава да го сторят, то дясното политическо пространство смята тази тема за "ретроградна"! Резултатът е забележим за всички нас – срив в духовността и морала на българина! Вярно е, че днес парите не стигат на българите, а младите хора напускат страната, защото парите "не миришат" и няма значение с каква работа си ги изкарал, но в бъдеще, когато ще имаме повече (дай, Боже!), ще ни направят ли те и "повече българи"?!

Димитрина Нанева, дъщеря на Петко Нанев

Минало незабравимо

Разказ от Венцислав Тонов

Фабрикантът

В едно от полупразните купета на влака София–Бургас седеше едър кокалест мъж, отдавна пенсионер, с бяла коса и строго интелигентно лице, което изглеждаше така, сякаш бе наедро изсечено от камък. По заострените му черти личеше, че е от ония българи с непоклатим дух, каквито в днешно време все по-рядко се срещат. Човекът четеше задълбочено чуждестранен вестник и само от време на време поглеждаше замислено навън късния есенен пейзаж, след което отново забиваше поглед в четмото. На гара Дъбово спокойствието му наруши млада жена на студентска възраст, която леко отвори вратата, поздрави и преди да се настани, извади от багажа си книга. Седна до прозореца, метна крак връз крак и едва тогаз се вгледа в човека и вестника. Без да ще, се зачете в случайно попадналото й пред очите едро заглавие и любопитството се изписа на лицето й.

– Та значи, писмено и говоримо?! – рече тя с неподправено чувство на възхищение, а очите й гледаха тъй четящия, сякаш бе срещнала марсианец.

Мъжът прекара ръка пред лицето си, свали си бавно очилата, направи многозначителна гримаса към дамата и каза:

– Да, да! На вашите години учех химия в Хайделберг, а след това специализирах в Кеймбридж. От тогаз английският ми стана хоби.

Младата жена разбра, че се е натъкнала на човешка находка и като бъдеща журналистка така непринудено взе да му задава въпроси, че той, без да ще, разтвори сърцето си. По този начин тя постепенно го върна в годините на неговата младост, когато баща му – виден сливенски фабрикант текстилец – го изпрати на Запад да учи. Родителят вярваше, че един ден, щом синът завърши и се върне, познанията му, придобити в странство, ще дръпнат предприятието на крачка-две пред другите в бранша. Ще се замогнат и ще успеят основно да го модернизират. Този техен стремеж беше отколешен, други амбиции нямаха. Мечтаеха за съвсем прости неща: синът за умна, образована и красива съпруга, способна да роди и възпита децата им в добродетели; бащата – за рояк внуци и правнуци. И не експлоатацията, а почтеният труд бяха издигнали в култ както в семейството, така и в предприятието. Затова преди Рождество и Великден фабрикантът редовно награждаваше работниците с подаръци. Те му се отплащаха с качествена продукция и това ги сплотяваше като колектив. Живееха тъй, сякаш бяха голямо задружно семейство.

Но изведнъж нещата коренно се промениха. Властта, която дойде след войната, сложи край на тези отношения. Макар че и двамата с политика не се занимаваха, фабриката им беше национализирана, а те самите – арестувани. Този сега възрастен мъж, тогава младеж, за кой ли път си спомни нахълтването в канцеларията му на трима въоръжени, които го принудиха да им предаде ключа на металната маса. Може ли някога да забрави как на молбата му да си вземе поне пръстена, съхраняван в нея за своята годеница, с какви думи се подиграха, а сетне и арестуваха, като го оставиха без стотинка в джоба.

– Господи, в какво време сте живели?! Та това, което чувам, е чудовищно! – рече жената, притаила дух и сложила ръка на устните си.

– Това е нищо пред онова, което по-сетне ми се случи! – отговори той и продължи. – Баща ми интернираха в някакво Ловешко село, мене ме изпратиха на Персин. По чудо оживях. Чак след пет години ме пуснаха. И тъй като производството на някогашната фабрика беше доведено до съсипия и брак, поканиха ме за помощник на технолога, който и хабер нямаше от технология. Успях да съживя предприятието и го изправих на крака.

Стигнал дотук в разказа си, мъжът с благодарност си спомни за своя най-добър приятел в чужбина, швейцарец по народност, с когото бяха учили и специализирали. Щом по някакъв начин разбрал за злочестата съдба на своя български приятел, чужденецът съставил план да го измъкне на Запад. Поканил директора на тази наша вълнено-текстилна фабрика с голяма група специалисти да гостуват, уж за обмяна на опит, в неговото сродно предприятие, като тайно се надявал, че колегата му ще бъде включен. Но грозно се излъгал. Не специалисти, а партийни и комсомолски секретари от предприятията на града пристигнали. Швейцарецът въобще не подозирал с какви хора си има работа. Той никога не би могъл да си представи, че заради техния морал и злоба никоя жена не беше посмяла да вземе за съпруг този толкова духовно извисен българин.

И ето че сега, като за капак на всичко, продължи разказа си той, ми реституираха фабриката и съм тръгнал да си я получа. Но защо ми е? Семейство нямам, роднини нямам, никого си вече нямам на този свят, а съм и на осемдесет години. На кого да я оставя?!

Превърнала се цялата в слух и зрение, девойката още по-силно притискаше устните си, за да не извика, а очите й гледаха нещастния човек тъй втренчено, че от почуда не мигаха.

6 септември 1885 г., 22 септември 1908 г. –
паметни за България дни

СЪЕДИНЕНИЕТО на Княжество България с Източна Румелия е първото значително събитие след освобождението ни от петвековния робски гнет. Само след 7 години от временно поетата глътка свобода, опорочена от несправедливия Берлинския конгрес, българският народ прави първата смела крачка – решителна за пълното си освобождение и обединение. Поема в ръцете си съдбините на Отечеството. Европа, великите сили се страхуват от Голяма България. Разделя я на две части, от които едната васална на поробителя. За това несправедливо, жестоко дело Европа ни дължи поне извинение. Съдбата на Съединението не се решава на дипломатическата маса, а на бойното поле, където българинът с храбростта си изумява света. Когато крал Милан започва братоубийствената война, българският народ с оръжие в ръка застава смело в защита на целостта и независимостта на Отечеството. В голямото изпитание на народния героизъм и саможертва се ражда Съединена България. Съединението е плод на искрено родолюбие и всеотдайност към Отечеството.

След 512 години робска зависимост, борби, мъки и теглила настъпва всенародното обединение и България става равноправна, суверенна държава и като такава влиза в Европа. Роди се Независимо царство България.

НЕЗАВИСИМОСТТА е свободата на живееш и се развиваш със собствени сили и възможности, да градиш съдбините на род и Родина. Всеки народ има право на това. Но независимостта е и дълг, отговорност – какво правиш, как и защо го правиш, преуспяват ли народът и родината ти, как гледа на нея светът – с уважение, респект и гордост, какво е самочувствието народно. Интересно е да припомним как е преминал този ден, какво се е случило и с признателност да си спомним за онези хора, които решиха този най-важен проблем на Отечеството ни, за да изричаме ние и светът с гордост думите българин и България.

Как е протекъл самият акт на обявяване на независимостта ни в старопрестолния град Велико Търново?

Рано сутринта на 22 септември 1908 г. княжеският влак пристига на гарата, а тя е отрупана с цветя, зеленина и гордо се развява националният ни трибагреник. Хиляди посрещачи възбудено гледат слизащите от вагоните държавници и политици, министрите. Княз Фердинанд го няма. Неколкоминутно суетене. А той е добър психолог, доловил народното настроение и въжделение, решил да се доближи до душата му. Незабелязано сам слязъл на спирка Трапезица. Набрал голям букет красиви полски цветя, се отправя към църквата "Св. Четиридесет мъченици", за да положи цветя пред стотиците тъмни робски дни. Тук го намира хилядният народ. Проехтели думи на възторг и поведение на напрегнато очакване да се случи нещо грандиозно, жадувано от поколенията години наред. И то станало. Камбаните на града забили радостно и тържествено. Изправил се гордо, стъпил върху отломките на царските дворци, княз Фердинанд прочита Манифеста, с който обявява съединената на 6 септември 1885 г. България за независимо българско царство. Тържествено прозвучават думите: "Въодушевен от това свято дело и за да отговоря на държавните нужди и народното желание, с благословението на Всевишния провъзгласявам съединената на 6 септември 1885 г. България за независимо българско царство и заедно с народа си вярвам, че този ни акт ще намери одобрението на великите сили и съчувствието на целия просветен свят." Сега вече той може да приеме короната на българските царе. Коленичи и целува свещената земя на Царевец, а Търновският митрополит слага короната на главата му с Божията благословия. Завършва с думите "Да живее свободна и независима България! Да живее българският народ!" Народът отприщва възбуденото си жизнерадостно настроение – "Ура-а! Да живее!" Неспирно се носи екотът на камбаните, топовни гърмежи, възгласите на народа. Кратък, силно въздействащ церемониал, който изстрадалият ни народ заслужава. И скътва дълбоко в душата си този паметен празничен ден. Разлистена е нова светла страница в неговата история.

Днес тази независимост задължава управляващи и всеки български гражданин да я пази свято. Още повече че десетилетия търпяхме чужда зависимост и друга страна направляваше обществено-политическия ни живот и живота на всеки отделен гражданин. Апетитите на великите страни не са секнали, отправят взор към страната ни, а и слабостите, допускани от управляващите, обезверяват мнозина. Изтича навън сивото ни вещество, умните, добрите специалисти. Повеят на чуждото, по-доброто навлиза в душите ни. Чуваме и виждаме хвалебствията му. Те са около нас, сред нас. Не ни е чужда и горчивината, разочарованието. Ще допуснем ли отново народът и държавата ни да надянат хомота на зависимостта? Нека свято и безкомпромисно запазим независимостта си, постигната на 22 септември 1908 г. независима България да продължи свободно и достойно да върви напред.

Елена Вачева, Хасково

50 години от

Евдоким Евдокимов

50-годишнината на Унгарското въстание

На 23 октомври се навършват 50 години, откакто демонстрациите на студентите в Будапеща се превърнаха в събитието, което разтърси съветската империя и остана записано в историята като "Унгарската революция" или "Унгарското въстание".

Как се стигна до това въстание?

След смъртта на Сталин комунистическият режим в Унгария се либерализира до известна степен. Унгарският диктатор Ракоши бе принуден да отстъпи своя министър-председателски пост на Имре Наги, който обяви програма за реформи. Но той не притежаваше необходимата власт, за да бъдат осъществени. Старите сталинисти бяха оставени на своите постове. Те интригантстваха срещу него и изчакваха първата възможност, за да бъде отстранен. (Б. Р. – От което ние не се поучихме и оставихме старите комунисти, преоблекли се в демократически одежди, да останат във властта и да се разпореждат с нея и днес отново да издигат лозунг – "Цялата власт в наши ръце.")

Тези възможност се открои в началото на 1956 г. Наги бе обвинен в десен уклон и бе изключен от партията. Правата на Рокоши в партията и държавата бяха възстановени. В резултат мнозина унгарци загубиха вярата си в една мирна либерализация. По същото време 20-ият конгрес на съветската комунистическа партия премахна сталиновия култ, което засили критиките срещу унгарските сталинисти. По това време беше основан и кръжокът "Петьофи", пред който стари унгарски комунисти докладваха за преследванията и потисничеството, на което са били подлагани от органите на "Държавна сигурност". Повикът за отстраняването на сталинистите от властта и за възстановяването на Наги на поста министър-председател се засилваше все повече.

Москва изпрати Микоян в Будапеща. Под негов натиск Ракоши отново бе отстранен от ръководството на Унгарската комунистическа партия. На негово място бе издигнат Ерно Герьо – също непоправим сталинист.

През юни, по същото време, в Полша бяха проведени стачки и станаха социално-икономически демонстрации, подобно на събитията в Източен Берлин през 1953 г. Те бяха предизвикани от влошаването на жизнените условия, а не от подстрекателствата на Запада, както се твърдеше от комунистическата пропаганда.

Събитията в Полша засилиха позициите на онези унгарски комунисти, които настояваха за реформи и либерализация на режима в Унгария. Унгарските писатели взеха инициативата за демонстрация в чест на полския генерал Бем, който участваше на страната на унгарците във въстанието срещу Австр-Унгарската империя през 1948 г. На тази инициатива се отзоваха масово и студенти, и ученици, които излязоха с програма от 14 точки, в която между другото се настояваше за: оттегляне на съветските войски от Унгария (които бяха там от края на Втората световна война), за възстановяване на Имре Наги на министърпредседателския пост, за общи и тайни избори, за правото на стачка на работниците, за поставяне на преоценка на икономическите отношения със Съветския съюз и за свобода на словото и печата.

От паметника на генерал Бем голяма част от демонстрантите се отправиха към сградата на парламента, където се бяха събрали вече повече от 200 хиляди души. Друга част от демонстрантите се отправя към сградата на унгарското радио с намерението да предаде обявените от студентите искания. Обаче демонстрантите бяха посрещнати с изстрели от сградата на радиото. Подкрепени от придружаващите ги войници, студентите щурмуват сградата. Вечерта на същия ден пред сградата на парламента се събира множество – повече от 300 хиляди души, в подкрепа на исканията на студентите. Имре Наги, който подканя демонстрантите да се разотидат по домовете си, е обявен от централния комитет на партията за министър-председател.

На 25 октомври в Будапеща пристига Микоян заедно със Суслов. Те хвърлят вината за създалото се положение върху Герьо и назначават Янош Кадар за нов шеф на комунистическата партия. Този ден – 25 октомври, ще остане записан като най-кървавия ден на Унгарската революция. Броят на убитите пред сградата на парламента се изчислява между 300 и 800 души.

На 27 октомври Наги обявява правителство с представители на няколко партии и разпуска прословутата Държавна сигурност. Съветският съюз проявява готовност за преговори за изтегляне на войските си от Унгария, но същевременно се готви за военна намеса. Когато Наги обявява излизането на Унгария от Варшавския договор и неутралитета на своята страна, съветските войски навлизат отново и превземат между другото и сградата на унгарския парламент.

На 30 октомври Наги слага официално край на еднопартийната система, с което спират сраженията по улицата на Будапеща, и либералната революция като че ли е победила.

Но на същия 30 октомври централният комитет на съветската комунистическа партия взема решение народното въстание в Унгария да бъде потушено и вместо изтегляне на войските от Будапеща нови съветски дивизии, повечето от които попълнени с азиатски части, навлизат в Унгария.

Янош Кадар, който до 1 ноември е въодушевен поддръжник на революцията, бива поканен в съветското посолство и след това изчезва. Едва на 4 ноември Кадар се появява на сцената и в предадена по радиото прокламация обявява основаването на селско-работническа партия с цел да потуши "контрареволюцията". Предвид нахлуването на съветските танкове Наги обявява излизането на Унгария от Варшавския договор. Така на 4 ноември започва втората интервенция на Съветския съюз. След 10 дни на кървава съпротива унгарците бяха принудени да капитулират. Държавна сигурност си отмъсти жестоко: броят на разстреляните и обесените въстаници се изчислява на повече от 25 хиляди; стотици младежи бяха отвлечени в Сибир, а повече от 150 хиляди напуснаха страната.

Наги и няколко негови сподвижници намират убежище в югославското посолство. Примамени с обещанието, че ще им бъде осигурен свободен пропуск да напуснат страната, биват арестувани и депортирани. По-късно Кадар е върнат в Унгария и заедно с Пал Малетер – екзекутиран. Трябваше да минат месеци и години, докато унгарците се примирят и капитулират. Въстанието започна с престрелката пред сградата на парламента и се превърна в спонтанно надигане на един цял народ против станалата непоносима тирания.

Противно на твърденията на сталинистите, че революцията е имала за цел възстановяване на капитализма, връщане земята на едрите чифликчии и премахване на социалните придобивки на комунистическата система, исканията на въстаниците за спазване на демократичните права на гражданите, за спазване свободата на словото и печата и за общи и тайни избори отговаряха на истинските искания на един народ, въстанал срещу съветското господство и комунистическата диктатура.

При анализа на Унгарската революция изпъкват много въпроси: защо именно в Унгария избухна вулканът от недоволство от съветското потисничество и лошите жизнени условия? Какви бяха целите на революцията? Какво беше участието на работниците и селяните, след като началото сложиха писатели и студенти? Какво беше поведението на армията, на полицията и на националната гвардия, както и на партията? Какво беше влиянието на така наречените реакционни кръгове? Какво беше поведението на Запада? Оправдана ли беше намесата на Съветския съюз?

Всички тези въпроси могат поотделно да бъдат предмет на проучване. Ще завършим обаче с онова, с което Петър Мьолер – един от най-правдоподобните тълкуватели на унгарската революция, я нарече: "**лъжата като основен елемент в политиката на Съветския съюз**". За пример той взима поведението на Съветския съюз през петте дни, предшестващи втората интервенция на съветската армия при потушаването на Унгарското въстание.

Днес – казва Мьолер – е известно, че още на 30 октомври 1956 г. ЦК на съветската партия беше решил да потуши унгарското въстание. Съветският съюз започна веднага приготовленията си за втората интервенция в Унгария. Но Съветският съюз отричаше до 4 ноември всякакво намерение за военна намеса. Микоян и Суслов дойдоха отново в Будапеща и уверяваха, че Съветският съюз е съгласен с неутралитета на Унгария, стига да не води антисъветска политика. Нещо повече, съветският посланик Андропов след консултация с Москва декларира, че Съветският съюз ще продължи да изтегля своите войски от Унгария. Въпреки това нови съветски войскови части продължиха да навлизат в Унгария. В същото време съветският представител при Обединените народи в Ню Йорк имаше наглостта да заяви, че новините за съветското нашествие в Унгария са лишени от всякакво основание. На 3 ноември една смесена унгарско-съветска комисия се събира,

за да уреди подробности по изтеглянето на съветските войски. Същата вечер шефът на съветската делегация поканва унгарските делегати начело с Малетер на вечеря, която преминава в приятелска атмосфера. Внезапно въоръжени тайни съветски полицаи навлизат и арестуват унгарските делегати. До последния момент съветите мамеха унгарските революционери. Същата тактика на лъжи, казва Петър Мьолер, може да се наблюдава и през 1958 г., по времето на "Пражката пролет", както и в 1979 г. в Афганистан.

Петдесетата годишнина от Унгарското въстание идва да ни напомни още веднъж за истинския характер на комунизма и за това, че вълкът може да смени козината си, но не и своята същност. Франкфуртер Алгемайне Цайтунг пише: "*Хилядите жертви на унгарската революция от 1956 г. не дадоха напразно живота си. Те са за всички и от двете страни на желязната завеса не само сериозно предупреждение, но и обещание. И едва по-късно ще се разбере, че те бяха моралният Сталинград на световния болшевизъм.*"

Бел. ред. – Авторът на статията е изживял директно трагичните дни на унгарската революция като редактор в секцията за новини на радио "Свободна Европа".

Гости на "Борба"

Български Национален Съюз

Политическо движение "Гвардия"

www.bgns.net към България, София 1303, ул. Овче поле № 153, www.gvardia.net

е-пощ@: bns@bgns.net тел.: 02 831 07 67, факс: 02 934 60 01 е-пощ@: gvardia@gvardia.net

Декларация

Българският национален съюз и социално-патриотично движение "Гвардия" ще останат верни на принципите си и отново отказват да участват в политическия цирк, наречен "демократичен избор".

След внимателна преценка и като се съобразихме с мненията на повечето наши регионални организации, взехме следните решения относно президентските избори 2006 г.:

Така представените кандидати, макар да се заиграват с родолюбивите чувства на българите и да се представят за патриоти, всъщност не са нищо друго освен защитници на чужди на България интереси.

Българският национален съюз и социално-патриотично движение "Гвардия" смятат, че тези псевдопатриоти, макар да са ни добре познати, никога досега не са защитавали интересите на българската нация. Както и през изминалите 16 години, така и днес те продължават да заблуждават гражданите със своята "патриотична фразеология". За честния българин възможността да избере свой достоен представител в законодателната и изпълнителната власт е отнета по силата на манипулативни закони.

През изминалите 5 години Българският национален съюз бойкотира всички избори с неучастие. Тази форма на протест ние определяме като пасивна съпротива срещу корумпираната политическа система.

Ние няма да изневерим на своите идеи и на своите привърженици и понеже сме свидетели само на "партиен медиен национализъм" и на тези избори нашето мото ще бъде:

Това не е моят избор!
За България!

За БНС: Боян Расате

Подвигът на Владо Черноземски

Националният съюз почете годишнината от подвига на Владо Черноземски. На 9 октомври в щаба на организацията беше изнесена историческа беседа и прожектиран документален филм, който показва кадри от убийството на сръбския крал Александър и на френския външен министър Барту от Владо Черноземски. Смъртната им присъда е издадена от Ванче Михайлов – последния водач на ВМРО, за безобразните убийства и издевателства над българското население в Македония и Западните покрайнини.

В памет на "Одрин 1913"

Хуманитарният корпус на Българския национален съюз, който се грижи за паметника на загиналите в Одринската епопея, и тази година почисти и възстанови занемарения паметник и градинката на Свети Никола. Младите националисти подновиха и детската площадка, която беше изградена от тях през миналото лято.

Драгоман – Три уши – Гургулят – Брезник

Националисти и ученици отбелязват Сръбско-българската война

От 13 до 15 октомври спортната организация на Българския национален съюз "Еделвайс" проведе съвместно с учениците от училище "Св. Св. Кирил и Методий" в Сливница поход по пътя на сраженията на българската армия по времето на Сръбско-българската война. Националистите и учениците преминаха през позициите на българската армия – Драгоман, Три уши, Гургулят и Сливница. Участието на учениците от Сливница е със съдействието на кмета на града и училищното настоятелство.

За повече информация – Андриана Митева, тел. 0888 76 95 14.

Македонци правят опити да се разпореждат в Тракийския университет

Както стана известно, на Железко Събев и Десислава Николова – студенти в Тракийския университет в Стара Загора и членове на БНС, е била връчена заповед от ректора да свалят българския трикольор със знака на кан Аспарух от рода Дуло от балкона на общежитието, в което са настанени. Това е станало по настояване на македонски студент от същото общежитие. Нахалството на самозабравилия се гостенин не ни учудва, защото то е присъщо на голяма част от това население с променено национално самосъзнание.

Във връзка със скандала с двамата студенти активисти на Националния съюз се срещнаха с ръководството на университета. При проведената среща стана ясно,ч е зам.-ректорът проф. Динко Динев първоначално не е бил запознат със значението на знака "IYI" и затова погрешно го е определил като партиен символ.

Публикациите в пресата и изпратените след инцидента материали за историческото значение на този знак коригираха отношението на университетската управа. След проведената среща г-н Динев даде съгласието си студентите да използват трибагреника и увери, че за двамата студенти няма да има последствия. Към момента всички предприети административни мерки срещу Желязко Събев и Десислава Николова са прекратени. Зам.-ректорът добави, че неговите действия не са били продиктувани от негативно отношение към Националния съюз. От БНС допускат, че върху него е бил оказан външен натиск с цел възпрепятстване дейността на съюза. Г-н Динев категорично отрече такова въздействие.

Нови книги

Излезе от печат книгата "Осемстотин и петнадесет дни в очакване на разстрел", посветена на живота и дейността на легионера антикомунист Васил Златаров, прекарал в комунистическите затвори и лагери цели 19 години и три месеца в очакване на изпълнение на смъртната присъда, произнесена срещу него по НОХД 1224 (вж. "Архивите са живи" в настоящия брой на "Борба").

Книгата представлява сборник спомени от и за него. Статии, интервюта и речи на В. Златаров, произнесени от него като общественик и народен представител в 39-то обикновено народно събрание.

Препоръчваме книгата не само да бъде прочетена, но и включена в библиотечния фонд на онези читатели на сп. "Борба", за които героите в антикомунистическата борба остават вечно живи.

Адрес за доставяне на книгата: София, ул. "Врабча" 1, Български демократически форум. Цена за България – 5 лева.

Този роман, определен от своя автор като "фентъзи", е всъщност пародия на социална утопия. Любителите на четива, в които се преплитат романтичната игра на въображението с паралелни светове и безкрайните превъплъщения на доброто и злото, ще бъдат неустоимо увлечени от интересния приключенски сюжет. По класическите закони на жанра – погледът към Вселената минава през земните недра, обединени са Жул-Верновското начало (прогностиката) с митологичните корени на културата. Но има и нещо различно, което отрежда на този художествен текст уникално място на българския книжен пазар. Експериментирането с чистата утопия е разиграно от просветителска гледна точка като своеобразна мисия на автора към съвременното поколение юноши – да бъдат възпитавани в Добро. При това няма и помен от клишираните вече герои от фентъзи-галериите, напротив, постигнат е един български образец на света...

Чрез опита в символната реалност, правейки философия от това, всеки читател може да намери своя обратен път към живота без социални неправди, живот, в който няма да се чувства чужденец. Нищо чудно да се окаже, че държите в ръцете си нова приказка без край.

(Из предговора към книгата на Галя Димитрова)

Излезе от печат втория том на изследователския труд на д-р Иван Гаджев "История на българската емиграция в Северна Америка. Поглед отвътре" – България, мащеха наша (1944-1989), издание на Института по история на българската емиграция в Северна Америка "Илия Тодоров Гаджев".

Предмет на изследването са политическите промени след Втората световна война на Балканите и в България. Причините за миграцията и емиграцията на българите, Политиката на "народната власт", установена у нас на 9 септември 1944 г., съдебните процеси, преследванията на инакомислещите граждани. Най-много страници са посветени на българската имиграция в Северна Америка, на сънародниците, допринесли за поддържане на българския дух и посредством епархията на Българската православна църква в Америка.

В обемистия том от 800 страници е приложен огромен брой документи и факсимилета от богатия архив на д-р Иван Гаджев.

Книгите на д-р Иван Гаджев, наред с останалите издания на Института по история на българската емиграция, могат да се поръчват на посочените адреси:

Д-р Иван Гаджев, бул. "Гоце Делчев" 2, 2900 Гоце Делчев, България

Dr Ivan Gadjev, 25043 Lyncastle Lane, Farmigton Hills, Michigan 48336-1566, USA

Очаквайте!

Лечебната традиция на българите – том 1.

В книгата се проследява развитието на лечебната традиция на българите от дълбока древност до 60-те години на 20-то столетие, като се провеждат съпоставки с древната

медицина на Шумер, Арарту, Египет, Китай, Индия и Тибет. Особено внимание е отделено на приносите на древните българи и траки.

Обсъжданията са с терминологията и принципите на езотеричната наука и рационализма, в тяхната успоредност и взаимно допълване. Показано е отрицателното последействие на рационализма след налагането му като господстваща идеология и практика в духовния и политически живот на българите. Провеждат се съвети и практики от духовната традиция. Книгата подготвя интересуващия се да навлезе в дълбочината на българската лечебна традиция.

Книгата съдържа 320 страници и е от поредицата от 18 книги, подготвени за печат от автора доц. д-р Живко Куновски. На книжния пазар интересуващите се ще я намерят в края на тази година.

Редакционни

Седмица на поробените народи

От 8 до 18 юни тази година се състояха тържествата по случай седмицата на поробените народи. Присъстваха граждани от 18 националности, между които беше и България. Тази традиция се утвърди със закон по времето на президента Айзенхауер през 1959 г. и се отразява подобаващо всяка година. Тържеството се състоя в хотел "Хилтън". Присъстваха над 200 души. Говорител беше сенаторът от Пенсилвания Елан Спактор. Пред общината в Бъфало се взеха знамената на поробените народи, между които беше и българското. За 18-и път бе преизбран за директор г-н Миро Гергов. Тържеството бе предавано по телевизията и отразено в медиите. Българският национален фронт бе представен от група от 20 български политически емигранти, водени от Миро Гергов – председател на клона на БНФ в Бъфало и зам.-председател на ЦУС на БНФ, Инк.

БОРБА

В памет на Н. В. Цар Борис III – Обединител

На 28 август 2006 г. се навършиха 63 години от смъртта на Н. В. Цар Борис III. Както всяка година, така и сега, група от Движение "6-и април" заедно с група от Съюза на репресираните отдадохме почит с панихида към нашия любим цар, както и към неговата съпруга, премъдрата Н. В. царица Йоанна.

Поднесохме цветя на гроба.

След това всички ние бяхме приети от новия игумен Н. Преосвещенство Евтимий, който от ректор на Пловдивската семинария при задължението на игумен на Светия Рилски манастир. Дано да бъде преизбран, защото научаваме много добри негови дела, които показват, че е добър педагог, не само богослов. Той ни благослови след надеждни напътствия и пожелания.

След това посетихме прекрасно уредения музей, както и Хрельовата кула, открита след дълга реставрация. Прекрасен екскурзовод ни запозна с нашето историческо минало, със царете в битки, защитавали земята ни, както и значението на кулата в тези битки. Можем да се гордеем с нея като с исторически, архитектурен и културен паметник в световноизвестния ни Рилски манастир.

Поклон пред светлата памет на Н. В. цар Борис III – Обединител, както и към неговата съпруга Н. В. царица Йоанна.

Бог да ги прости.

Жеко Жеков, председател на Движение "6-и април"

* * *

В неделя, 24 септември, в Мюнхен бе отслужена панихида по случай 63-годишнината от смъртта на цар Борис III.

Почетена бе също паметта на всички знайни и незнайни жертви на комунизма в България по случай 62 години от 9 септември 1944 г.

Панихидата бе отслужена от отец Калинов и кратко слово бе произнесено от Евдоким Евдокимов.

In memoriam

Десет месеца без Цоню Градинаров

15 май 1915 – 26 януари 2006

Цоню завършва реална гимназия, след което отбива военната си служба във Велико Търново – пехотни войски, като фелдфебел. Завършвайки службата си, работи като директор във фабриките на г-н Сава Беров в Габрово. През 1939 г. се преселва в София и отваря собствен магазин. Просперира в работата си и става милионер.

На 9 септември е арестуван, магазинът е конфискуван по закона за незаконно забогателите. Освободен е от ареста след 3 години престой. През 1949 г. избягва в Югославия и през 1959 г. през Виена пристига в Канада – в Торонто.

Член е на БНФ от 1949 г. и на ЦУС на БНФ до края на живота си. Връща се няколко пъти в България с групи и взема участие в борбите срещу комунизма.

Вечна да бъде паметта на този изключителен българин.

Миро Гергов, зам.-председател на ЦУС на БНФ, Инк.

✝

Скръбна вест

На 13 януари 2006 г. в Торонто – Канада, почина Галитин Иванов, роден в гр. Фердинанд през 1923 г. Като ученик в гимназията става член на Българските национални легиони. По-късно и личен приятел на д-р Иван Дочев.

Девети септември 1944 г. го сварва като младши офицер във Враца. Заради легионерското си членство започва преследване срещу него. Три години прекарва във Врачанския затвор. След освобождаването му от затвора емигрира в Югославия и през Виена пристига в Торонто – Канада (1956-1957 г.), където остава до края на живота си. Член на БНФ, Инк., с присъствие почти на всички конгреси, включително и на този в София през 2004 г.

Нека Бог даде мир на душата му.

Миро Гергов

Възпоменание

На 21 ноември 2006 г. се навършват 5 години от жестокото убийство на Павел Милчев Неделчев от с. Градина – Пловдивско. Пет години ходене по мъките. Убийците – на свобода, а човека, националиста, патриота го няма.

Къде е справедливостта?

Мили татко, лоши хора те убиха. Моля те, Боже мили, накажи ги. Моля те, Боже мили, помогни ми.

Дъщеря Неделка и семейството

Не на забравата!

Убийства от комунистите, за които искаме не мъст, а законна справедливост!

Четиринадесет масови гробове на убити по време на комунизма чакат да бъдат разкрити у нас, казва Йордан Маринов – председател на Съюз "Истина" в Казанлък. Той знае точно местонахождението им, но до момента по негова инициатива са разкрити едва два. На дневен ред е да бъде разкрит и трети, в който през 1945 г. са заровени убитите 18 военни летци от 6-и изтребителен полк. Било е страшно, използвайки думите на очевидец, разказва Й. Маринов. Недоубитите са се молели на убийците да бъдат убити, преди да бъдат зарити с пръст в ямата, която е била техният гроб.

Първият масов гроб е разкопан през 1992 г. В него са погребани (ако може да се нарече погребение нахвърляните в безпорядък трупове и полуживи хора) доубиваните двадесет и двама "врагове на народа" от циганина Иван Дормушев след неточната пиянска стрелба на убийците екзекутори. За тази своя заслуга Дормушев впоследствие е произведен в чин капитан от милицията.

Във втория са погребани 16 младежи, разстреляни от упор. Участник в убийството е фелдфебелът от въздушните войски Никола Христов.

През 1946 г. край една от местните курии е убит земеделският лидер Антон Бонев Петков, в което убийство са участвали и две ученички ремсистки, които му извадили очите с клечки. По-късно за това "геройство" са удостоени с партийно секретарство.

За убитите 16 младежи Й. Маринов допълва, че всички черепи (видяно след ексхумацията) са имали дупки от куршум в тила или слепоочието – контролен изстрел, защото убийството доказано е извършвано с дървета и кирки.

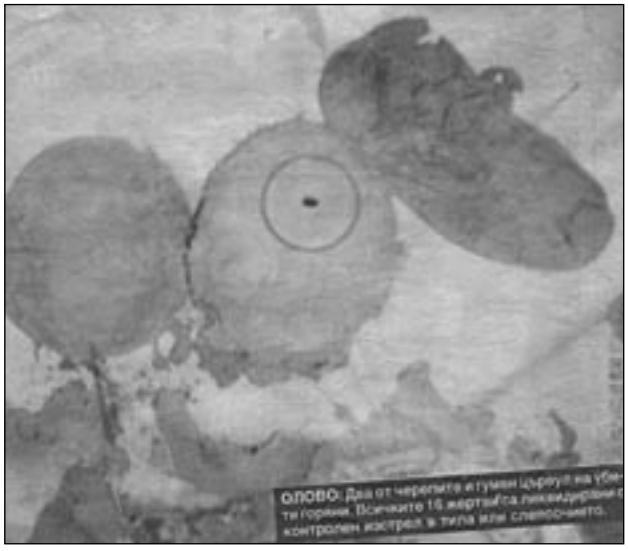

Снимка: Тодор Михайлов и Владимир Стоянов

Йордан Маринов е инициатор за съставяне на класация кой е най-големият комунистически убиец от Старозагорски окръг, кога и къде е вършил своите злодеяния и къде са сега неговите синове и дъщери. В неговия списък първите редове се заемат от **Стоян Неделчев-Чочоолу**, извършил 161 индивидуални и групови убийства. **Христо Келчев** – оперативен работник в ДС с 20 убийства. Назначен по-късно за посланик на България в Северна Корея. **Петър Калайджиев** – подбудител на 70 убийства. Жив е и до днес живее в Казанлък. **Иван Войников** – понастоящем живее в казанлъшкото село Крън. **Иван Цонев** – роден в с. Средногорово, но живее в София.

Йордан Маринов (вляво) и Дамян Орлов показват групова снимка на Христо Келчев, Марко Марков и Петър Калайджиев

Синовете на главорезите и убийците са във властта, казва Маринов.

Ние не искаме отмъщение, като изнасяме тези факти. Ние искаме възмездие и справедливост, която да не бъде прикривана от давностни срокове. Ние сме християни и не искаме смъртта на никого. Но не е справедливо и морално персоналните пенсии на убийците да бъдат 500 лева и синовете и дъщерите им да са на ключови позиции във властта. На един синът му е консул в Гърция. На друг – началник в националната телевизия. На трети – дипломат във Франция, а друг е в Испания. Пети и шести тънат в лукс зад океана, заключава Й. Маринов.

Това е истината, която не трябва да бъде забравена. А ако някой иска да ни внуши да я забравим, не ще успее, защото неприемливо е не само за нас, но и за огромното мнозинство от българския народ нова България, България с претенции за европейско присъствие, да бъде с еталон на безнаказаната престъпност.

Български народе, събуди се!

БОРБА

Не на забравата!

Убийците – на позорния стълб!

60 години от убийството на социалдемократа

КРЪСТЮ ПАСТУХОВ

Във в. "Свободен народ" на 22 февруари 1946 г. бе поместена статия, подписана от Кръстю Пастухов – "Защо ме изкушавате, лицемери". С нея той решително се противопоставяше на "вожда и учителя" Георги Димитров, за когото предназначението на войската е да пази и се бори за запазване на отечественофронтовската власт, установена в България с острието на щиковете на съветските окупатори.

Пастухов в статията си казва:

"...А това ще рече (да се съгласиш с постановката на Димитров – бел. ред.) *не войската да бъде страж на отечеството и сигурността на държавата, а оръдие на правителството и враг на народа, когато той при упражняване на конституционните си права поиска сваляне на правителството.*"

За своята дързост да се противопостави на "вожда" Пастухов е осъден на 5 години строг тъмничен затвор, който излежава в Сливенския затвор.

В спомените си Стефан Богданов – началник на отдел Б при Държавна сигурност, пише: "*Георги Димитров нареди на един садист от ДС – Георги Ганев, осъденият Пастухов да не излезе от затвора...*"

И наистина, няколко дни преди да бъде освободен след излежаване на присъдата си, Пастухов е удушен от криминален затворник. За да бъдат заличени следите на поръчителя, удушвачът е застрелян "при опит за бягство".

Историята с убийството на Пастухов е показателна как са действали и действат комунистите, когато се разпореждат с властта. Те винаги са били последователни при заличаване на следите от гнусните си престъпления. За тях ръководното начало са думите на Сталин: "Умрелите не говорят", които те следват в своята обществено-политическа дейност вчера, днес и утре, независимо дали се преследват политически, финансови или стопански интереси, от свои или от противници.

Пред тяхната дързост е престъпление да си затваряме очите, ушите и да бъдем безмълвни свидетели на безобразията им.

Народе, събуди се!

Редакционенъ комитетъ: дипл. инж. Александъръ Дърводѣлски, г-нъ Гошо Спасовъ, г-нъ Йорданъ Ганчовски

БОРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

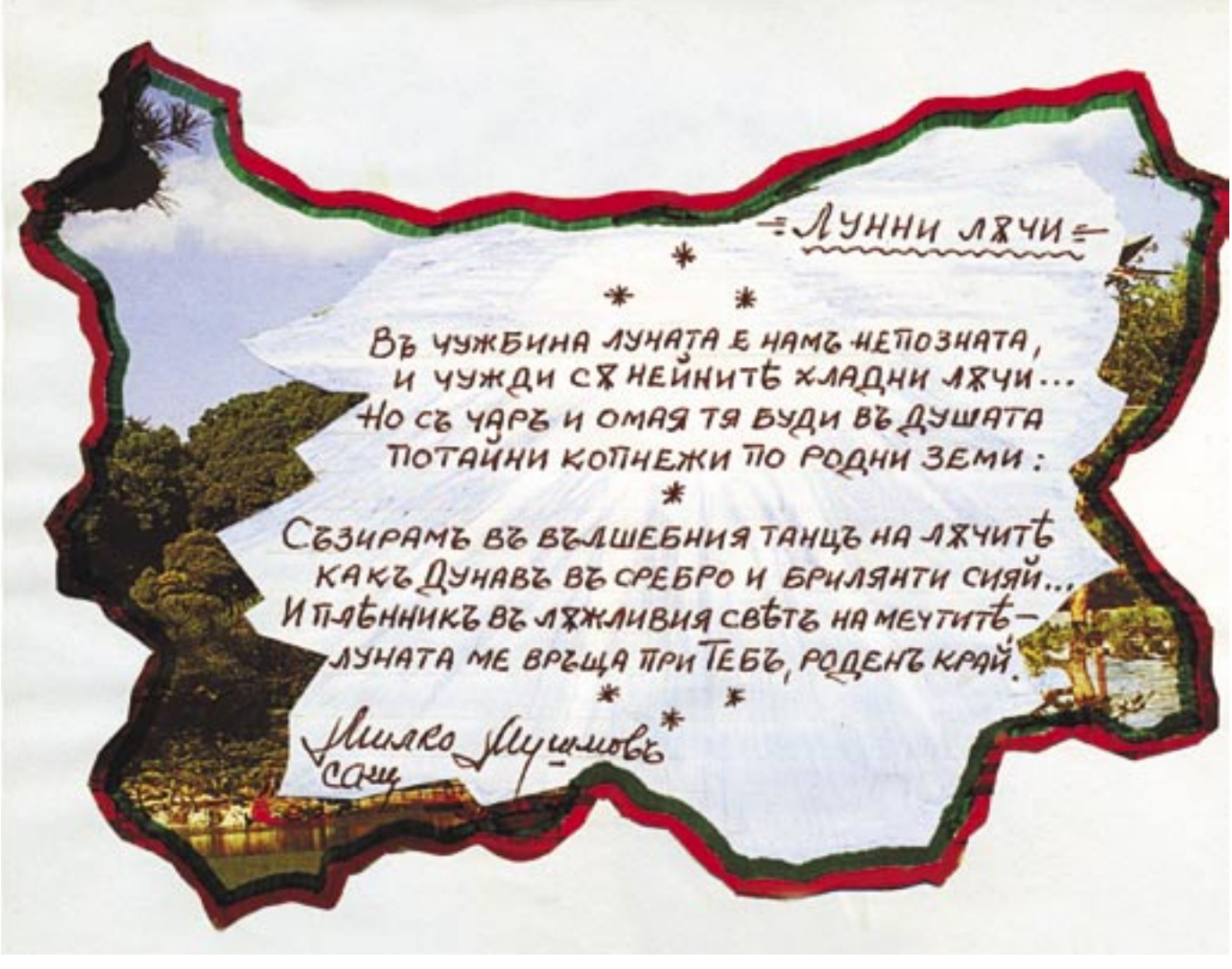

Вѣра
Сила
Суверенитетъ

Печатъ: Отечество ООД